ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ ΚΑΙ ΕΠΟΠΤΗΣ ΚΩΝ. ΛΥΚΟΡΤΑΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

Τιμὴ συνδρομῆς

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. .....20.
» τὴν Ἑλλάδα » .....12.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται

Γραφεῖα: Ὁδὸς Μπουμπουλίνας 34

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, τῇ 1 Φεβρουαρίου 1901. | ΑΡΙΘ. 3.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

I

Ἀπὸ τῆς προαπελθούσης Κυριακῆς εἰσήλθομεν εἰς τὸ Τριῴδιον, ἡ δὲ φαιδρότης τοῦ ἄστεως ἤρξατο νὰ ἐγκυμονῆται. Ἐγκυμονεῖται, λέγομεν, διότι δὲν ἐξεδηλώθη ἔτι ἐπισήμως, ἀλλὰ προπαρασκευάζεται ἐν τοῖς παρασκηνίοις. Ὁμοιάζει, κατὰ τοῦτο, φιάλην καμπανίτου, ἄρτι πωματισθεῖσαν καὶ ἠρεμοῦσαν. Ἅμα ἄρξηται ὁ βρασμός, ἡ ἐκπωμάτισις θὰ ἐπέλθῃ αὐτόματος, ἡ δὲ φαιδρότης τοῦ λαοῦ, ὡς ὁ ἀφρόεις καμπανίτης, θὰ ἐκχυθῇ εἰς τὰς ὁδοὺς, σπινθηροβολοῦσα ἐκ περισσείας *πνεύματος*. Διότι αἱ ἀπόκρεω αἱ φετειναὶ προμηνύονται πρωτότυποι, πνευματώδεις, βενετικαί, Venetico in Athens.

Τὸ ἀττικὸν ἅλας θὰ τὰς ἀλατίσῃ καὶ δὲν θὰ *ροτίσουν* ὅπως πέρυσι, ἤ, τοὐλάχιστον, δὲν θὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ βοήσωμεν τὸ παροιμιῶδες *κάθε πέρσυ καὶ καλλίτερα*.

Ὁ λαὸς θὰ διασκεδάσῃ μὲ τὰ σωστά του. Κάμετε τόπον, ὄλβιοι μεγαροκτήμονες καὶ σεῖς μυρόεσσαι δεσποσύναι, ἀμαζόνες τῶν σαλονίων. Ὁ λαὸς τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ πειραθῇ νὰ σᾶς ὑποσκελίσῃ. Μὴ παραξενεύεσθε· δὲν εἶσθε οἱ προνομιοῦχοι τῆς ἀπολαύσεως δεσπόται· ἔχει καὶ ὁ λαὸς μερίδα, καὶ ἴσως τὴν μερίδα τοῦ λέοντος· ἂν σεῖς γνωρίζετε νὰ τὴν ἐφευρίσκετε καὶ ἔχετε τὴν ἰσχὺν νὰ τὴν ἀποκτᾶτε, ἐκεῖνος γνωρίζει νὰ τὴν αἰσθάνεται καὶ ἔχει τὴν θέλησιν νὰ τὴν πραγματοποιῇ· διότι ἡ ἀπόλαυσις εἶναι τέκνον ἰδικόν του, αὐτόγραφον ἰδικόν του, γνησιότης τελεία· οὐχὶ ἀπομίμησις καὶ οὐχὶ φενάκη. Καὶ θὰ διασκεδάσῃ *διάπλατα*· ὄχι εἰς τὰ κρυφά—κρυφὰ ὅπως σεῖς, πονηρούτσικοι. Θὰ συνεορτάσῃ μετ' αὐτοῦ ἡ φύσις ἡ ἁγνή, ὁ οὐρανὸς ὁ ἀνκεπταμένος, οἱ ἀστέρες οἱ φωτανγεῖς· οὐχὶ ἀστέρες χρυσοῖ προσηλωμένοι ἐπὶ ψευδουρανῶν, οὓς ὁ ἠγορασμένος χρωστὴρ τοῦ τεχνίτου ἔγραψεν ἐπὶ ὀροφῶν χρυσοτεύκτων μελάθρων· ἀλλ' οἱ ἀστέρες οἱ φωτοπλημμυρισμένοι, οὓς ἡ χεὶρ τοῦ αἰωνίου ζωγράφου τοῦ σύμπαντος ἔθετο ἀπληρωτεὶ ὑπὲρ τὰς νεφέλας πρὸς στολισμὸν τῆς δημιουργίας, διὰ τὴν χαρὰν τοῦ πλάσματός του, τοῦ λαοῦ Καὶ εἶναι θαυμάσιος αὐτὸς ὁ λαὸς ὅταν διασκεδάζῃ ὅσον εἶναι ἐπίφοβος ὅταν τρίζῃ τοὺς ὀδόντας. Θὰ τὸν ἴδητε πῶς γνωρίζει νὰ εὐθυμῇ καὶ θὰ σᾶς φάγῃ ἡ ζήλεια! Θὰ τὸν ἴδητε ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον δὲν χωνεύετε!

II

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς ἐλπίδας ἃς γεννᾷ ἡ ὑπολανθάνουσα διάθεσις τοῦ λαοῦ, ἓν σκοτεινὸν μετέωρον συγχίζει πόρρωθεν τὴν αἰσιοδοξίαν ἡμῶν. Καὶ τὸ σκοτεινὸν τοῦτο μετέωρον εἶναι ἡ ὕπαρξις τοῦ κομητάτου, τοῦ βραχνᾶ καὶ ἀποπνίκτου τούτου τῶν Ἀθηναϊκῶν ἀπόκρεω. Τὸ κομητᾶτον τοῦ Καρναβάλου, μολονότι πέρυσι τὰ ἔκαμε θάλασσα, τολμᾷ νὰ ἐμφανισθῇ καὶ τὸ ἔτος τοῦτο πρὸ τοῦ *κοήμονος* κοινοῦ καὶ τῆς γενναίας φρουρᾶς καὶ πολλὰ διατυμπανίζει νὰ *διαπράξῃ*.

Τὸ ἐφ' ἡμῖν θὰ ηὐχόμεθα νὰ ἔλειπε. Τὸ λέγομεν φανερὰ καὶ ὁ ἔχων ἐναντίαν ἰδέαν ἂς ἀντιλέξῃ: Τὰ κομητάτα *ἐγελοτοποίησαν* τὰς ἀπόκρεω τῶν Ἀθηνῶν, τὰς πλαιὰς ἐκείνας ἀπόκρεω, ἃς πάντες ἐνθυμούμεθα, τὰς πρὸ δεκαπενταετίας καὶ εἰκοσαετίας ἀπόκρεω, τὰς γεμάτας πρωτοτυπίας, χιοῦμορ καὶ τάξεως. Ὅλοι γνωρίζομεν τὴν ἀφετηρίαν καὶ τὸν σαρλατανισμὸν τῶν αὐτοσχεδίων αὐτῶν ἑταιριῶν τῶν ἑορτῶν, τῶν καλουμένων κομητάτων, τῶν εἰς τὸ φαινόμενον μὲν προσποιουμένων ὅτι εἰσάγουσιν εἰς τὴν χώραν καινὰ δαιμόνια πεπολιτισμένων τόπων καὶ χωρῶν, πράγματι δὲ ἐπνεομένων ἐξ ὑστεροβουλίας καὶ σκοπῶν, οἵτινες οὐδένα τῶν φρονίμων λανθάνουσι Οἱ καλοθεληταὶ οὗτοι τῆς κοινωνίας, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θὰ διαχύσωσι τὴν χαρὰν καὶ τὴν εὐθυμίαν εἰς τὸν λαόν, ὑπὸ τὴν ἐπαγγελίαν ὅτι θὰ βραβεύσωσι τὴν ἐπίνοιάν του πρὸς τὸ γελοτοποιεῖσθαι διά τινων δεκάδων ψωροδραχμῶν ἀναστατώνουσι τὸν κόσμον, θέτουσιν ὁδοφράγματα εἰς τὴν ἐλευθέραν κυκλοφορίαν τοῦ εὐθυμοῦντος λαοῦ καί, μονοπώλιον ἑαυτῶν τὸ πανάρχαιον ἔθιμον ποιήσαντες, ὑποβάλλουσιν ὑπὸ ὅρους καὶ κανόνας τὴν εὐθυμίαν. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα; Ὅτι ἀντὶ τῆς εὐθυμίας δίδουσιν εἰς ἀθλοθεσίαν τὴν πλῆξιν, τὴν ἀθυμίαν καὶ τὸν ἔμετον. Τοῦ ἀλγεινοῦ τούτου θεάματος παρέστημεν *μάρτυρες* ἐπὶ δύο ἤδη κατὰ συνέχειαν ἔτη καὶ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ μήπως φέτος πάθωμεν χειρότερα!

III

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ κομητάτου, ἀφοῦ ἡ κακὴ ἀντίληψις τῶν πραγμάτων ὑπό τε τῆς ἀριστοκρατουμένης τάξεως καὶ, δυστυχῶς, καὶ ὑπὸ τῆς δημοσιογραφίας κατέστησε τοῦτο *ἀναγκαῖον* καὶ δὴ ἀναπόφευκτον, ἂς ἐπιτραπῇ νὰ τῷ κάμωμεν τοὐλάχιστον μίαν παρατήρησιν. Διατὶ διὰ τοῦ προγράμματός του δηλοῖ ὅτι ἀποκλείει ἐκείνους τῶν μετημφιεσμένων, ὅσοι ἤθελον παραστήσει πρόσωπα γνωστῶν πολιτευομένων καὶ γνωστῶν προσώπων ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὡρισμένας αὐτῶν πράξεις;

Τοιαύτη ἀπαγόρευσις ποῦ νὰ ἔχῃ ἄραγε τὴν πηγήν; Ἂν ἀφαιρέσητε ἀπὸ τὰς ἀπόκρεω τὴν χάριν των ταύτην, δὲν γνωρίζομεν τί ἄλλο θὰ εὕρητε νὰ βραβεύσητε. Αἱ ἀπόκρεω ἀείποτε ἐθεωρήθησαν ἀβλαβῆ παίγνια καὶ πᾶν ὅ,τι κατ' αὐτὰς ἐμασκαρεύθη ἐγένετο ἀποδεκτόν· οὐδεὶς παρεπονέθη, οὐδεὶς ἐκάκιωσε διότι εἶδε παρῳδούμενον τὸν ἑαυτόν του, μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος πολλάκις ἀνεκάγχασε.

Αἱ ἀπόκρεω, ὡς πρὸς τοῦτο, ὁμοιάζουσι τὸν γελωτοποιὸν τοῦ Βασιλέως. Ὡς ἐκεῖνος ἀτιμωρητεὶ διακωμῳδεῖ τὸν δεσπότην του καὶ ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ μιμεῖται τὰς κακίας του, τὰς ἕξεις του ἢ τὰ παράδοξα ἰδιώματά του, ὁ δὲ δεσπότης γελᾷ καὶ ξεκαρδίζεται, ἀλλὰ μέσα του λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν τὰ ἐν εἴδει ἀστεϊσμῶν

διδόμενα διδάγματα· οὕτω καὶ αἱ ἀπόκρεω χρησιμεύουσι πολλάκις μικρόν τι σχολεῖον. Μὴ φοβῆσθε, οὐδεὶς θὰ θυμώσῃ! Οἱ εἰς πάντα πρωτότυποι πρόγονοι ἡμῶν ἦγον τὰς ἑορτὰς τοῦ Βάκχου, αἵτινες ἦσαν αἱ ἀπόκρεω αὐτῶν. Γνωστὰ εἰσὶ τὰ ἐξ ἁμάξης, αἱ ὕβρεις δηλ. καὶ αἱ ἐγγικτικαὶ συμβουλαί, ἃς οἱ ἐποχούμενοι ἐξετόξευον πρὸς τοὺς παροδίτας· οὐδεὶς τότε ἐθύμωνε· μάλιστα ἐὰν ἤκουε κανὲν σφάλμα του, κοινολογούμενον οὕτω, ἐρρόντιζε νὰ τὸ διορθώσῃ. Ἦτο τὸ ἔθιμον· αἱ δὲ σημερινὰι ἀπόκρεω δὲν εἶναι ἢ ἡ ἐξακολούθησις τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἑορτῶν, ἀλλ' ὑπὸ τύπον διαφορετικὸν καὶ κάπως ἐκχριστιανισθέντα.

Κωνσταντῖνος Λυκόρτας

ΤΡΕΛΛΗ ΑΠΟΚΡΗΑ

Τὴν προσωπίδα βάλε ἀγνὴ παρθένα
Κ' ἔλα σ' ἐμὲ νὰ τρέξουμε ἑνωμένοι,
Νὰ γευθοῦνε τὰ στήθη τὰ θλιμμένα
Τὴν ἡδονὴ μεσ' στὸ κρασὶ κρυμμένη.

Μὲ πρόσωπο, μὲ χείλη φλογισμένα
Ἂς χωρέσουμε μέσα ἀγκαλιασμένοι
Ὅπου ξεσπᾷ ἀπὸ σώματα ἀφρισμένα
Ὅ,τι βαστᾶ τὴν ἄπειρη οἰκουμένη.

Μεσ' στὴν τρελλὴ χαρὰ μαζί μου τρέξε,
Ἄνοιξε στὰ φιλιά κ' ἐσὺ τὸ στόμα
Καὶ μ' ἴδρωτα ἡδονῆς τὸ σῶμα βρέξε.

Μεσ' στοῦ ματιοῦ τό φῶς π' ἀγάλι σβένει
Καὶ στοῦ προσώπου τὸ χλωμὸ τὸ χρῶμα,
Τὴν ἀρετὴ χαιρέτα ποῦ πεθαίνει!

Στέφ. Μαρτζώκης

Η ΑΝΑΦΟΡΑ

(Διήγημα)

III

Ἀπὸ τῆς νάρκης ἐκείνης ἀπεσπάσθη αἴφνης ὅταν ἔρθασεν ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τοῦ Θρασυβούλου. Ἀνέζησε τότε, ἐζωογονήθη, ἔκλαυσεν, ἐμειδίασεν, ὡμίλησε μεγαλοφώνως, ζωηρά, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν τεθλιμμένων ἀνεψιῶν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἐκ τοῦ στρατοπέδου.

«Ἐδῶ ζῇ κανείς, μητεροῦλα,»—ἔγραφε μετκξὺ ἄλλων ὁ νεαρὸς στρατιώτης,—«ζῇ, ὑπάρχει, πράγματι, καὶ ὄχι εἰς τὰς πόλεις μέσα, ὅπου συχνά, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τόσου θορύβου σοῦ φαίνεται νὰ εὑρίσκεσαι εἰς ἔρημον.... Ἐκεῖ—σκέψεις παράβολοι, αὐθάδεις ρεμβασμοί, συχνὰ ἄσκοπος ἢ σοφιστικὴ φλυαρία, ἐδῶ—προσήλωσις εἰς μίαν ἰδέαν ζωογονοῦσαν καὶ ἡ κερκυνώδης εὐγλωττία τῶν ὅπλων. Ἐκεῖ λόγοι κενοί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐδῶ ἔργα! ὁποία διαφορά! Ἐδῶ αἰσθάνομαι ὅτι ζῶ, πῶς εἶμαι ἄνθρωπος, ὅτι κάτι κάμνω δι' ἄλλους· διὰ ποίους ἄλλους; διὰ συντρόφους ἀγαπητούς, διὰ τοὺς ὁποίους εἶμαι ἕτοιμος μὲ χαρὰν νὰ ἀποθάνω, ὅπως αὐτοὶ εἶν' ἕτοιμοι ν' ἀποθάνουν γιὰ μέ. Εἶνε πράγματι γλυκεῖα ἡ ζωή, ὅταν δίδεται εὐκαιρία νὰ τὴν θυσιάσῃ τις διὰ τὴν πατρίδα, διὰ τοὺς συντρόφους.... Χθὲς ἐδείπνησα μὲ ψωμὶ ξηρόν, ἐκοιμήθηκα μὲ προσκέφαλον μιὰ πέτρα καὶ ἐξύπνησα εὐθυμότατος, διότι εἶνε θεῖον ὅ,τι μὲ ζωογονεῖ. Ἔλπιζε, μητεροῦλα...»

Σειρὰν ὁμοίων περίπου ἐπιστολῶν εἶχεν ἡ μητέρ' ἀπὸ τὸν υἱόν ἐκ τοῦ στρατοπέδου καὶ τὰς ἀνεγίνωσκε μὲ μίαν ὑπερηφάνειαν ὄχι μικροτέραν τοῦ ἄλγους ὅπου τὴν ἐπίεζε....

Ὁ Θρασύβουλος ἠνδραγάθησεν ἐπανηλειμμένως καὶ τοῦ ἐδόθη ὁ βαθμὸς τοῦ ἐπιλοχίου.— «Δὲν μ' εὐχαριστοῦν τόσον οἱ βαθμοί, αἱ διακρίσεις,—ἔγραφε, — ὅσον ἡ συναίσθησις ὅτι κάτι ἔκαμα κ' ἐγώ... Ἀλλὰ καὶ τί ἔκαμα; ἐνῷ ὑπολείπονται τόσα...»

Τὰς ἐπιστολὰς ἔφερε διακρῶς ἐπ' αὐτῆς καὶ τὰς ἀνεγίνωσκε καὶ τὰς ἀπεστήθιζε καὶ τὰς ἐδείκνυεν εἰς τὰς φίλας ἐκείνας, ὅσαι συνεμερίζοντο τὴν χαράν, τὴν ὑπερηφάνειάν της.

Αἴφνης αἱ ἐπιστολαὶ διεκόπησαν... Παρῆλθεν ἑβδομάς, δευτέρα, τρίτη... Σιωπὴ ἄκρα ἐκ τοῦ στρατοπέδου...οὔτε μία γραμμή... Ἡ μητέρα πηγαινοέρχεται σιωπηλή, ἐγείρεται, κάθηται, ἐρωτᾷ διὰ τῶν βλεμμάτων τὰς ἀνεψιάς, αἵτινες σιωποῦν ἐπίσης, διότι δὲν ἔχουν τί νὰ εἰποῦν. . Εἰς τὰς ἐφημερίδας τίποτε παρηγορητικόν, κανένα φῶς· πορεῖαι, μετακινήσεις στρατευμάτων, συμφυρμὸς ὀνομάτων καὶ γεγονότων, ἀντιφάσεις, φῶς ὁμοιάζον μὲ σκότος καὶ τανάπαλιν, ἀληθὴς κυκεών ..

Ἕνα πρωὶ αἴφνης ἐφάνη ὁ γραμματοκομιστής, κομίζων ἐπιστολήν...Ἐκρατεῖτο ἀπαθής, εὐθυτενής...ἡ μητέρα ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ σχεδὸν τὸν ἐνηγκαλίσθη... Ἐκεῖνος ἔδωκε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπῆλθεν ἐσπευσμένως....

Ὁποία χαρά! ἐπανῆλθεν ἡ ζωή!...

«Πόσα συμβάντα, μητεροῦλα,— ἔγραφεν ὁ Θρασύβουλος,—εἴχαμεν μικρὰς μάχας, μικρὰς συγκρούσεις.... Τί χαρά! Ὁποία γλυκεῖα μέθη.... ἔτρεχα ἐμπρός, ἐμπρὸς πάντοτε, ἤθελα νὰ περάσω τοὺς συντρόφους, σπεύδοντας ὡς πρὸς πανήγυριν... Αἴφνης ἔλαβα μικρὰν πληγὴν εἰς τὴν χεῖρα, ἀμυχὴν μᾶλλον, οὔτε τὴν ἠσθάνθην.., ἐρίλησα τὴν πληγήν....τὸ πρῶτόν μου ἀληθινὸν παράσημον.

«Σοῦ γράφω νύκτα μετὰ δεκάωρον πορείαν καὶ ἐνῷ

μὲ περιλούει ὁ ἱδρώς,— ἀληθινὴ ἀναγεννήσεως κολυμβήθρα.. .αὔριον τὰ χαράγματα δίδεται μάχη ἀποφασιστική...τὴν στιγμὴν αὐτήν, μητεροῦλα, εἶμαι τόσον εὐτυχής, ὡσὰν ὅταν μ' ἐλίκνιζες εἰς τὰ γόνατά σου.....

«Φαίνονται τὰ πυρὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, θάρρος»....

Ἔκτοτε ἡ ζωὴ τῆς μητρὸς ἦτο μία διαρκὴς ἀγωνία... Δὲν ἔζη πλέον, ἐκινεῖτο, θὰ ἔλεγες, ὡσὰν αὐτόματον. Δὲν ἠρώτα κανένα, δὲν ἀνεγίνωσκεν εἰδήσεις, τὰς ἀπέφευγε μᾶλλον, καὶ μόνον ἠκροᾶτο κάθε ἦχον, ἠκολούθει μὲ τὸ βλέμμα τοὺς διαβάτας καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ἐν θανασίμῳ προσδοκίᾳ. . . .

Καὶ παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι τοιουτοτρόπως.

Αἴφνης σοβαρότατα συμβάντα ἀνηγγέλθησαν ἐκ τοῦ στρατοπέδου· αἱ ἐφημερίδες ὅλαι ἀφηγοῦντο λεπτομερῶς μάχας, συγκρούσεις, ἐπιθέσεις, ἡρωϊσμούς, ἀλλὰ καὶ πολλά, πάμπολλα θύματα...Πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἀνέφερον ὀνόματα... Αἱ ἀνεψιαὶ κατέτρωγον τὰς ἐφημερίδας κρυφά, ἀπούσης τῆς θείας, ὅτε εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν εἶδον ἕνα πρωὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θρασυβούλου... Ἦτο ἔκθεσις τοῦ διοικητοῦ τοῦ τάγματός του, διακριθέντος χάρις, προπάντων, εἰς τὴν ἀνδρίαν νεαρῶν τινῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἰδίᾳ τοῦ ἐπιλοχίου Θρασυβούλου Ν. ὅστις, ἰδὼν τοὺς ὑπ' αὐτὸν στρατιώτας ἐπ' ὀλίγον διστάσαντας, κλονισθέντας πρὸ τοῦ φοβεροῦ πυρὸς πολυαρίθμου ἐχθροῦ, ἐρρίφθη ἀκράτητος κατὰ τῶν ἐχθρικῶν τάξεων, συμπαρασύρας τὸν λόχον του καὶ πρῶτος ἔπεσε νεκρός, βληθεὶς κατάστηθα ὑπὸ σφαίρας ἐχθρικῆς.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας αἱ ἀνεψιαὶ εἶχον τὴν ἡρωϊκὴν ἐνασχόλησιν νὰ ἐξαφανίζουν τὰς ἐφημερίδας ὅλας... Ἀλλ' ἐκείνη, ἡ μητέρα τοῦ Θρασυβούλου, ἥτις τὰς κατεσκόπευεν ἀδιακλείπτως, τὰ ἀνέγνωσεν ὅλα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των.... Καὶ μίαν πρωΐαν ἔγειναν ἄφαντος καὶ παρῆλθον πολλαὶ ὧραι χωρὶς νὰ ἐπιστρέψῃ... Αἱ νεάνιδες, θορυβηθεῖσαι ἔτρεξαν παντοῦ, ἠρεύνησαν ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ὅλας τὰς γωνίας, ἔκρουσαν τὰς θύρας πολλῶν φιλικῶν οἰκιῶν καὶ ἠρώτησαν ὅσους ἀπήντησαν διαβάτας καὶ μόνον πρὸς τὸ ἑσπέρας ἀνεκάλυψαν τὴν ἀτυχῆ των θείαν ζαρωμένην εἰς μίαν γωνίαν ἑνὸς ἀστυνομικοῦ τμήματος σφίγγουσαν εἰς τὴν χεῖρα φύλλον ἐφημερίδος. . Ἦτο ἠρεμωτάτη καὶ εἰς τὰ δάκρυα καὶ τοὺς παραφόρους ἐναγκαλισμοὺς τῶν ἀνεψιῶν ἀπήντησε μόνον:—«Ἡσυχάσετε, μὴν κλαῖτε, θὰ ἔλθῃ... πρέπει νὰ γράψω.. »

—Τὴν εὕρομεν πρὸ μιᾶς ὥρας ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου λιπόθυμον, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ τμήματος καὶ σφίγγουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν ἐφημερίδα. Τὴν μετεκομίσαμεν εὐθὺς καὶ ἅμα συνῆλθε, μοῦ εἶπε μ' ἕνα τόνον ἠρεμώτατον, ὅτι τὸν Θρασύβουλόν της τὸν ἐπῆρεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἀνάγκη νὰ γράψῃ ἀναφορὰν νὰ τῆς τὸν ἀποδώσῃ. Δὲν ὡμίλησε πλέον. Ἐγὼ ἀνέγνωσα τὴν ἐφημερίδα καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν τελευταίων μαχῶν ἔμαθα τὴν συμφορὰν ἥτις ἔπληξε τὴν ἀτυχῆ γυναῖκα».

. . . . . .

Ἦτο μία παραφροσύνη ἤρεμος, σιωπηλή. Ὁ ψυχίατρος ὅστις τὴν ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον ἐδήλωσεν ὅτι ὁ βίαιος κλονισμός, ὃν εἶχεν ὑποστῆ, ἔπληξε τὸν νοῦν ἀντὶ νὰ νεκρώσῃ τὸ σῶμα. Δὲν ἔκλαιε· ἐπαρηγόρει μάλιστα τὰς ἀνεψιάς, θρηνούσας πρὸ τοῦ μεγέθους τῆς συμφορᾶς.. Ἐπέμενε νὰ γράψῃ τὴν ἀναφοράν. Ὁ ἰατρὸς τὸ ἐπέτρεψε καὶ λαβοῦσα χάρτην, ἐχάραξεν ἐπ' αὐτοῦ γραμμὰς καὶ λέξεις ἀκαταλήπτους.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην ἐνασχόλησιν, ἄλλην φροντίδα, ἤ, εἰς ἡμέρας τελετῶν ἢ συναθροίσεων οἱωνδήποτε, νὰ περιφέρῃ τὴν ἀναφοράν της, τὸν χάρτην ἐκεῖνον μὲ τὰ ἀκατάληπτα λόγια,—μὲ σκοπὸν νὰ τὴν ἐπιδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα... Αἱ ἀνεψιαὶ ἤθελαν ν' ἀντιστοῦν εἰς τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἰατρὸς τὸ ἐπέτρεψε. Ἦτο ἡ μόνη ἡδονὴ τῆς γραίας μητρός, ἥτις τὴν συνεῖχε μὲ τὴν ζωήν.

. . . . . .

Ἔφυγα συντετριμμένος ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῆς σπαρακτικῆς διηγήσεως τῶν δύο ἀνεψιῶν, τὰς ὁποίας, κάτι τι μὲ ὤθει νὰ ἐπισκέπτωμαι ἐνίοτε καὶ τῶν ὁποίων συνεμεριζόμην ἐξ ὁλοκλήρου τὴν θλῖψιν....

Μετὰ βραχυχρόνιον ἀπουσίαν ἐπεσκέφθην τὰς ἀνεψιάς, ἀλλὰ δὲν εὗρον τὴν θείαν.

Εἶχεν ἀποθάνει πρὸ μικροῦ.

Τὴν ἔθαψαν μὲ τὴν ἀναφοράν..... Ἦτο ἡ τελευταία της θέλησις.....

Καὶ ὀρθότατα. Ἡ ἀνάγνωσίς της, ἐδῶ κάτω, θὰ διήγειρε μόνον ὀλίγον οἶκτον... Καὶ ἴσως πολλὰ μειδιάματα.

Καὶ τὴν ἐπῆρε μαζύ της, βεβαία, ὅτι μόνον ὁ ὑπέρτατος Βατιλεύς, ὁ γνωρίζων κάθε πόνον, ὁ ἀνιχνεύων εἰς πᾶσαν καρδίαν, θὰ ἠκουεν ἐκεῖ τοὺς στεναγμούς της καὶ μόνος ἐκεῖνος θὰ ἐννόει τὰ γριφώδη, τὰ ἀκατάληπτα λόγια τῆς ἀναφορᾶς.

Π. Α. Ἀξιώτης.

ΑΠΟ ΤΕΣ ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

1

Στὴ γῆ σὰν ἐγεννήθηκες
Εἰς ἄλλον κόσμο ἀνήκεις,
Εἰς ἄλλον κόσμο ἀνώτερο,
Σὲ σφαῖρα πλειὸ γλυκειά.
Δὲν εἶσαι, κόρη ἀμίμητη,
Σὺ γέννημα τῆς φρίκης,
Σὺ φέρνεις μέσ' στὴν κόλασι
Μιὰν ὥρα θεϊκιά,

—

Κι' ἂν τὸ σεμνὸ τὸ στῆθός σου
Σὰν τὸ δικό μου πάλλη.
Ἂν δάκρυ ἀπὸ τὸ μάτι σου
Ὁλόφλογο κυλᾷ,
Ἐσὺ ἀτὸ μένα ἐγνώρισες
Τῆς γῆς τὴν ἄγρια πάλη
Κι' ἐγὼ ἀπὸ σένανε ἐμαθα
Μι' ἀγάπη ἀγγελικιά.

2

Σὲ 'σένανε ποῦ βρίσκεσαι
Τόσο μακρυὰ ἀπὸ μένα,
Στέρνει ἡ καρδιά μου ὁλόχαρη
Τὴ πλειὸ θερμὴν εὐχή.
Τὴ φλογερὴν ἀγάπη μου
Ἐκράτησα γιὰ μένα
Τοῦς πόθους, τὲς ἐλπίδες μου
Ποῦ μ' ἔχουνε εὐτυχῆ.

—

Κι' ἂν ἴσως κι' ἀφ' τὴ σκέψι σου
Γιὰ μιὰ στιγμὴ διαβαίνει,
Σὰ σύγνεφο κατάλευκο
Κατάχλωμη μορφή·
Σκέψου κ' ἐμὲ τὸ δύστυχο
Ποῦ μὲ καρδιὰ θλιμμένη
Πάντα πετῶ τριγύρω σου
Ζητῶντας τὴ ζωή.

Ἀνδρέας Μόρφης

ΕΚ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Η ΘΕΤΙΣ(*)

(Μυθολογική σελίς)

Εἰς τὸν φίλον μου Ἀντώνιον Δαρλᾶκον

Α

Μὲ τὴν ψυχὴν περίλυπον μέχρι θανάτου, μὲ τὸ πρόσωπον κεκρυμμένον ἐντὸς τῶν χειρῶν του, περιεπλανᾶτο, ἐν ἐξάλλῳ ἀπελπισίᾳ, εἰς λογισμοὺς ἥκιστα εὐχαρίστους ὁ ἐρωτοφλεγὴς Πηλεύς, ὁ ἀήττητος ἄνακτ τῶν ἐν Φθίᾳ τῆς Θεσσαλίας Μυρμιδόνων, ἐξηπλωμένος ἐπί τινος ἐδράνου, καὶ ἀνακστενάζων βαθέως ἐκ διαλειμμάτων.

Ἔχουν τώρα διαρρεύσει τόσα ἔτη καὶ ἡ σκληρὰ θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, θαλασσία νύμφη Θέτις κατ'οὐδένα τρόπον ἐννοεῖ νὰ στέρξῃ εἰς τὸν φλογερόν του ἔρωτα, ὅστις καταβιβρώσκει τὰ στήθη του!

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε τελείως ἀπελπισθῆ, διότι τὴν προηγουμένην τῷ ἐδήλωσε ῥητῶς, ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὸ ἀγνὸν τῆς καρδίας του αἴσθημα· ἡ καρδία της πάλλει ἀπὸ θεσπεσιώτερον ἔρωτα. Ἡ καρδία της κυμαίνετκι μεταξὺ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, οὓς ἀγκαῖ ἀμφοτέρους ἐξ ἴσου καὶ εἶνε ἑτοίμη νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της εἰς ἕνα ἐκ τῶν δύο, ἀρ' οὖ, ἄλλωστε, οὖσα καὶ αὐτὴ θεά, ἐπιθυμεῖ θεὸν ν' ἀπολαύσῃ καὶ σύντροφον τοῦ βίου της νὰ καταστήσῃ.

Αὐταὶ αἱ πικραί, αἱ ἀπαίσιαι λέξεις τῆς Θέτιδος ἔνυλοι τώρα περιεβόμβουν καὶ σκληρῶς ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμα τοῦ υἱοῦ τοῦ Αἰακοῦ καὶ τῆς Εὐδηΐδος, ἐνῷ ὄψις ἀρρήτου μελαγχολίας διεχύνετο ἐφ' ὅλου τοῦ εὐειδοῦς προσώπου του, ἡ δὲ ψυχή του ἐβυθίζετο εἰς βαθεῖαν ἀπελπισίαν! . . .

Εἶνε ὅλως ἀδύνατον νὰ ἀγαπήσῃ ἐμέ, διελογίζετο ἐν παραφορᾷ· εἶμαι μωρὸς νὰ ἐλπίζω, ὅτι θὰ καμφθῇ ποτὲ εἰς τὸ καρδιοβόρον πάθος μου! Θεὰ αὐτή, νὰ συμπαθήσῃ εἰς ἕνα θνητόν, ἐνῷ ὁ ὑψιβρεμέτης Ζεὺς καὶ ὁ Ἐνοσίχθων Ποσειδῶν, θεοὶ παντοκράτορες, ἀθάνατοι, ἐπιζητοῦν τὴν χεῖρά της!

Καὶ ὅμως πόσον τὴν ἀγαπῶ! . . Φεῦ! ἀγνοεῖ ὅτι φλὸξ τῶν θείων βλεμμάτων της κατακαίει καὶ δικλύει ὁσημέραν ὡς κηρὸν τὴν πάσχουσαν καρδίαν μου, καὶ ὅτι μόνος ὁ θάνατος θὰ μηδενίσῃ τὸ εἰς τὴν ψυχήν μου ῥιζοβολῆταν αἴσθημα!

Καὶ ἐκ τῆς ἀπελπισίας του ἐβόα ἐπὶ τῇ συμφορᾷ του ἐν ᾧ οἱ στόνοι του θὰ συνεκίνουν καὶ τοῦ πλέον ἀπαθοῦς τὴν καρδίαν!

Καὶ ἀνελύετο ὅλος εἰς δάκρυα πικρὰ καὶ πύρινα ἀπελπισίας καὶ ἐσχάτης ἀπογνώσεως, κυλινδούμενα ἠρέμα ὡς μαργαρῖται ἐπὶ τῶν ὑπώχρων παρειῶν του. . . .

Ἀλλὰ τί λέγω! Ἀνεφώνει διὰ φωνῆς ῥρισσούσης ἐξ ἀγωνιώδους συγκινήσεως.

Ἡ Ἀφροδίτη καίτοι θεά, δὲν ἠγάπησε παραφόρως τὸν θνητὸν Ἀδώνιδα; Καὶ οἱ θρῆνοι αὐτῆς διὰ τὸν θάνατόν του, δὲν συνεκίνησαν εἰς συμπάθειαν τοὺς καταχθονίους θεοὺς καὶ ἐπέτρεψκν εἰς τὸν κυρίαρχον τῆς καρδίας της ν' ἀνέρχηται εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ μένῃ παρὰ τῇ θειᾳ ἐρωμένῃ του ἐξ μῆνας καθ' ἕκαστον ἔτος;

Ἡ Σελήνη οὖσα θεά, δὲν ἐτρελλαίνετο διὰ τὸν θνητὸν Ἐνδυμίωνα; Δὲν κατέβαινε τὴν νύκτα ἐν μέσῳ φεγγοβόλου ἀγκάλης καὶ ἐφίλει τὸν ἐρατεινὸν νεανίαν κοιμώμενον ἐπὶ τῶν χλοερῶν προπόδων τοῦ ὄρους Λάτμου τῆς Καρίας;

Ἡ Ἠριγένεια Ἠὼς δὲν ἠράσθη ἐμμανῶς τοῦ θνητοῦ Κλείτου υἱοῦ τοῦ Μάντιος ἁρπάσασα τοῦτον ἵνα θέσῃ μεταξὺ τῶν θεῶν; Δὲν ἀπήγαγε τὸν Κέφαλον τὸν υἱὸν τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἕρσης θυγατρὸς τοῦ Κέκροπος;

Δὲν ἠγάπησε τὸν Τιθωνὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος Λαομέδοντος, καὶ δὲν ἐπέτυχε παρὰ τοῦ Διὸς διαρκῆ νεότητα καὶ ἀθανασίαν, τρέφουσα αὐτὸν μὲ ἀμβροσίαν;

Ἡ γηρκιὰ τέλος Κυβέλη, ἡ μήτηρ τῶν θεῶν, δὲν ἠράσθη ζωηρῶς, εἰς τὸν βαθὺν χειμῶνα τῆς ζωῆς της, τὸν νεαρὸν ποιμένα τῆς Φρυγίας Ἄττιν, τρέχουσα περίλυπος ἀνὰ τὴν Ἴδην μὲ τοὺς ἀλαλάζοντκς Κορύβαντας, καὶ ἀναζητοῦσα αὐτόν;

Μόνον ἐγὼ ἤμην ἀτυχὴς εἰς τὸν ἔρωτά μου. Ἐθυσίασα τὸ πᾶν δι' ἐν βλέμμα Ἐκείνης, πλὴν οἱ στενκγμοί μου, αἱ ἱκεσίαι μου, εὑρίσκουν αὐτὴν κωφήν, ἄκαμπτον!....

Ἀναμφιλέκτως ὑπὸ τὰ στέρνα της δὲν θὰ κρύπτῃ καρδίαν, ἀλλ' ἀπολιθωμένον τι κρᾶμα ματκιότητος καὶ φιλαρεσκείας!

Θὰ ἤθελε νὰ τὴν κατρασθῇ τὴν ὥραν ἐκείνην, θὰ ἐπεθύμει νὰ βλασφημήσῃ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὸ πρῶτον τὴν εἶδε, πλὴν δὲν ἀπετόλμα! ...

Β

Ἡ ἄνοιξις εὑρίσκετο εἰς τὴν ἀρχήν της, καὶ ἡ ἀναβιοῦσα Φύσις ἐνεδύετο πάλιν τὸ ἀνθοβριθὲς αὐτῆς διάδημα χαρίεσσα καὶ γελκστὴ ὡς παιδίσκη τοῦ ἀγροῦ. Καὶ ἐν ᾧ τὸ πᾶν ἐσκίρτα ἀπὸ μῦρα καὶ ζωήν, διεγέλα παντοῦ περίμορφον καὶ φαιδρὸν κατὰ τὴν συναρπάζουσαν ταύτην ἐποχήν, μόνος ὁ Πηλεὺς ἦτο ὅλως ἄμοιρος, δοῦλος τοῦ περιβάλλοντος, ξένος εἰς τὴν σφριγῶσαν νεότητα τῆς Φύσεως, καὶ ἐκώφευε εἰς τὰ παναρμόνικ κελαδήματα τῶν πτηνῶν, ἄτινα εὔθυμα ἐπέτων ἐπὶ τῶν ἀνθισμένων κλάδων, πληροῦντα τὴν ἀτμόσφαιραν, μὲ ᾄσματα ἐρωτικῆς μελῳδίας.

Τίποτε δὲν τὸν ἠῦρκινε!

Τὰ πάντα τῷ ἐφαίνοντο ἀκιαρά, πεζά μονότονα, καὶ περιβεβλημένα μὲ ὄψιν ἀλλοίαν, εἰδεχθῆ καὶ ἀποτρόπαιον!

Ἡ γαλήνη τῆς γλυκείας ἐκείνης καὶ δροτοπέπλου αὐγῆς, διετέλει ἐν ἄκρᾳ ἀντιθέσει πρὸς τὴν θύελλαν τῆς κεφαλῆς ἐκείνου!

Τὸ ῥεμβὸν ᾄσμα τῆς ἀηδόνος ἀπώλεσε πλέον δι' αὐτὸν πᾶν γόητρον, τὰ δὲ μῦρα τῶν ἰάσμων, κρίνων, καὶ ὑακίνθων ἦκαν μῦρα λιβάνου, καὶ ἐλεγεῖον ἡ χαρά!

Ὁ θυμήρης ῥλοῖσβος τῶν ἠρεμούντων κυμάτων, ὁ ἐναρμόνιος τοῦ ῥύακος κελαρυσμός, ἦκαν δι''Εκεῖνον τρικυμία καὶ λέοντος μηκυθμός!

Ἔφερε πολλάκις τὴν παγετώδη του χεῖρα ἐπὶ τοῦ ῥλέγοντος μετώπου του, καὶ προσεπάθει νὰ ἐκδιώξῃ εἰ δυνατόν, τὴν σιδηρᾶν καὶ ἀπόρρητον ὀδύνην, ἥτις ἐβάρυνε ὡς ἐφιάλτης τὰς φρένας του, καὶ συνέσφιγγεν ὡς κλοιὸς τὴν κεφαλήν του!

Ἀλλὰ ματαίως!

Εὐκολώτερον δύνασαι νὰ κρατήσῃς τὰ ὕδατα τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ ἀπὸ τὴν πηγήν του, ἢ τὰ δάκρυα τετραυματισμένης καὶ ἐρώσης καρδίας· εἶπεν ἔξοχος ποιητής, καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

1899 (ἀκολουθεῖ)

Τάκης Ν. Κονόρθος

(*) Πίνδ. ἴσθμ. Η'. στιχ. 60—70·—Ἡσιοδ. Θεογν. 240 Ἀπολλοδ. Γ'. ιβ'. Σ.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Φίλε κύριε

Ὑπὲρ τῆς εὐφιλήτου «Ἀττικῆς Ἴριδος» ἐξαιρετικῶς, ἐκ τῆς τελευταίας μου μελέτης, προθύμως ἀποδεχόμενος τὴν θερμὴν παράκλησίν σας, σπεύδω ὅπως παραχωρήσω ὑμῖν τρεῖς σελίδας τοῦ προλόγου, διά τὴν φιλοξενίαν τῶν ὁποίων οὐκ ὀλίγον χαίρω, προκειμένου περὶ τοῦ ὑμετέρου περιοδικοῦ.

Πρόθυμος

Ἀλκυών

Ἡ ἱστορικὴ τῆς ἀνθρωπότητος ζωὴ συνέχεται διὰ τῆς ἰδέας μιᾶς πνευματικῆς προόδου, κανονικὴν καὶ πως ἁρμονικὴν παριστώσης τὴν ποικίλην τῶν βαθμῶν τῆς ἀναπτύξεως τάξιν, μετὰ τῶν πολυωνύμων συστημάτων, ἅτινα συνδέονται ἐν τῷ μεγάλῳ τῆς διανοίας κέντρῳ πρὸς ἀναγνώρισιν τοῦ πνευματικοῦ καὶ φυσικοῦ κόσμου, ἐν τῇ πολυμόρφῳ αὐτῶν οὐσίᾳ.

Μοναδικὸς ἀγὼν ἐν συγκεκριμένκις θεωρίαις καὶ πράξεσι καὶ τάσις τῶν ἀνθρωπίνων ἐνεργειῶν πρὸς τὴν ἀπόλυτον τῆς δράσεως ἐλευθερίαν, εἰς ποικίλας καθυπεβλήθησαν κλάσεις τῆς παρκγωγικῆς ἐνότητος καὶ ἐδημιούργησαν τὸν γενικὸν τύπον καὶ τὸν γενικὸν τοῦ πολιτισμοῦ νόμον.

Ἐν τῷ αἰωνοδρομίῳ δὲ τοῦ ἀτελευτήτου τούτου κόσμου ὃν τὸ παρελθὸν ἐνέκλεισεν ἐν ἑαυτῷ ὅπως τροφοδοτῇ τὰς τοῦ μέλλοντος ἀδυναμίας καὶ ἀνάγκας, ἡ γιγκντιαία τοῦ παρόντος ἔρευνα οὐ μόνον ἐν τοῖς ἀποτελέσμασιν ἀλλὰ καὶ τῇ ἀνκλύσει οὐδαμοῦ τὴν πιστὴν ἐνεφάνισεν εἰκόνα δυναμένην ἐπαρκῶς τοὺς πρώτους ν' ἀναπαραστήσῃ βαθμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης ἐντελείας.

Οὕτω δὲ ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς συνεσωρεύθη σημαντικὴ πληθὺς φωτιστικῶν ἰδεῶν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη εἰς ἀρνητικὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καταλήγουσκι συμπεράσματα, παριστῶσιν ὡς ἐξαντληθείσας τὰς χιλιετηρίδας εἰς τὴν συνεχῆ ταύτην ἐπενέργειαν καὶ κατ' ἀκολουθίαν τοῦ μυστηρίου καὶ τοῦ ἀγνώστου ἡ μελανὴ καλύπτρα τὰς ἀναμνήσεις περιβάλλει τοῦ παρελθόντος.

Καὶ αἱ μὲν πνοαὶ πανευδαίμονος πνευματικῆς αὔρας χιλιάκις διέσεισαν τὴν αὐλαίαν καὶ πτυχαὶ ἀνασυρθεῖσκι παρέσχον διέξοδον εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ αἰωνίου φωτός, ἀλλὰ τὰ στυγνὰ ἐπηκολούθουν εἰμαρμένα καὶ τὴν ἔκπληξιν μιᾶς στιγμῆς διεδέχετο ἡ στασιμότης ἑνὸς αἰῶνος.

Ἀπόρρητα συγκρατοῦσιν ἔτι τὴν λύσιν μεγάλων ἐννοιῶν, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πνευματικὴ ἀνεξαρτησία τείνει νὰ προφητεύσῃ ἐκ μοιραίας τινος εὐμενείας, ὁ αἰὼν τῆς ζώσης ἐνεργείας σταματᾷ τὴν σωτηρίαν ταύτην δύναμιν, ἐξατμίζει τὰς εὐεργετικὰς ἐμπνεύσεις, δικλύει τὰς ὑψηλοτέρας ἐλπίδας πρὸ τῶν ὅρων τοῦ καθεστῶτος, καὶ οὕτως ἐπανέρχεται ἡ νάρκη, κύριον γνώρισμα τῆς ἰσχύος ταπεινουμένης ἐν τῷ κόρῳ, θρησκεῖαι καὶ πολιτεύματα ἐν κοινῇ συνέδεσαν θεσμοθεσίᾳ τὸν ἄνθρωπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἀντιλαμβάνεσθαι ἐν περιωρισμένῳ περιβάλλοντι, ὑπὸ ἀσφυκτιῶσαν ἀτμοσφαῖραν, πεπληρωμένην μικροβίων καὶ μικροσκοπικῶν παρασίτων, ὅτε, ἐντεῦθεν μὲν ἐμφανίζεται ἀγρίως ὁ δωδεκάλογος τοῦ πολυκεφάλου Μωϋσέως, ἐκεῖθεν δὲ ὑπὸ τὴν σκιὰν σταυροῦ δεσμίου αἱ ὠχραὶ περγαμηναὶ τῶν πανοσίων, πλῆρες ἐχόντων δικαίωμα τοῦ προσδίδειν ἢ ἀφαιρεῖν τὴν ἐλπίδα, τοῦ ἐνισχύειν τὸν πόθον καὶ τοῦ παρέχειν ἐρόδια μέλλοντος πρὸς ὃ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον σχετίζονται καὶ ὅπερ ἐντελῶς ἀγνοοῦσι.

Ὁ συγκεντρωτικὸς δὲ οὗτος κώδηξ καθιερώσκς δι' αὐτομάτου δεσποτισμοῦ τὸν δουλισμὸν ἐν κοινῷ προσήλκυσε δόγματι τὰς ἀπολύτους ἀρχὰς τῆς ἐπισήμου ἐκφάνσεως τοῦ νεωτέρου πνεύμκτος δεσμευμένου καὶ αἰχμαλώτου ἐν τοιαύτῃ ἀνελευθέρῳ ἐλευθερίᾳ.

Οὐδεὶς τῶν χρονικῶν σταθμῶν, ἐν οἷς ἡ παγκόσμιος ἱστορικὴ ἑνότης τὴν σφραγῖδα ἐπιθέτει ἰδίας περιόδου εἴτε ἐν τῇ ἀνκγεννήσει ἢ ἐν τῇ ἀποβαρκθρώσει κατωρθωσε ν' ἀντιληφθῇ ἐν τῇ ὑπεροχῇ ἢ τῇ κατκπτώσει τῶν ἰδιαζόντων ἐκείνων στοιχείων ἅτινα ἡ τιτανώδης καὶ θεογόνος ἀρχαιότης ἐκληροδότησεν ὡς λείψκνα δυνάμενα ν' ἀντιπροσωπεύσωσιν ἐνιαίαν τῶν οἰχομένων λαῶν τὴν γόησσαν ἀναπαράστασιν ἐν τῷ πνευματικῷ κὐτῶν συνόλῳ.

Τῶν τελευταίων ἑκατοντκετηρίδων αἱ σχολαί, αἵτινες διὰ τῆς εὐεργετικῆς σκαπάνης ἀνέσκαψαν τὸ παρελθὸν καὶ υετικὰς διεμόρφωσαν ἰδέκς ἐν τῇ καταλήψει καὶ τῇ διαγνώσει, δὲν προσέλαβον μέχρι τοῦδε τὴν αὐθεντικὴν ὀρθοφροσύνην, οὐδὲ δύκνται νὰ θεωρηθῶσιν ἀπηλλαγμέναι τῶν προλήψεων ἃς δύκται νὰ δημιουργήσῃ ὁ ἀρχαῖος συμβολισμός, ἢ τῶν ἀξιωμάτων ἅτινα καθιέρωσεν ἡ ἀβασανίστως ἐπιβληθεῖσα ἀρχαιογνωσία.

Αἰῶνες παρῆλθον καὶ τυχία τις ἢ ἐσκεμμένη ἀνακάλυψις ἐν τῷ τέρματι μεγάλης χρονικῆς περιόδου ἀναγνωρίζεται ὡς φαινόμενον τῆς ὀργώσης προόδου, ὅλως πρωτοτύπως καὶ ἐν συγκεντρωτικῇ αὐτενεργείᾳ προβαινούσης εἰς «ἐκπλήξεις καὶ θαύματα» καὶ οὕτως ἡ ἀπόδοσις ἐκείνη τοῦ προνομίου παραμένει ἀναμφισβητήτως κεκυρωμένη ἐν ἰδίᾳ πνευματικῇ λειτουργίᾳ!

Καὶ ὅμως ἐν ταπεινὸν σύντριμμα ἓν ἄσημον τεμάχιον ἐπιγραφῆς ἀρκεῖ νὰ ἐκταφῇ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ἀρότρου ἵν' ἀνατραπῶσιν αἱ θεωρίαι καὶ ἡ μεσουρανοῦσα τοῦ παρόντος δόξα ἀποσβεσθῇ ἐν ἀφανίᾳ εἰς τὴν δύσιν πρὸ τῆς ἀνατολῆς μιᾶς ἀναμνήσεως.

Καὶ τῶν διαγνωστικῶν τούτων μεταπτώσεων οὔτε ἡ χθὲς οὔτε ἡ σήμερον ἀγνοεῖ τὴν πληθύν, μυριὰς δ' ἀδιαφιλονικήτως παραδειγμάτων τὴν ἀλήθειαν ἐπισφραγίζει, καθ' ἣν δὲν ἠδυνήθη μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν ὁ πολιτισμὸς νὰ κατανοήσῃ καὶ ἀντιληφθῇ τὴν τῶν ὑπαρχόντων ὀντότητα καὶ τῶν διασωθέντων λειψάνων τὴν πραγματικὴν ἰδιότητα καὶ οὐσίαν.

Τί δ' οὕτω νὰ ἐλπίζῃ τις διὰ τὰ ἄγνωστα συντετριμμένα περὶ ὧν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐξησφάλισε πληροφορίαν ἢ τὸ ἔσχατον γνώρισμα;

Ἐξιδανικευομένην ἐν ἐνθέῳ γοήτιδι ὁ κόσμος ἀνέκαθεν ἀποθαυμάζει τὴν θελκτικὴν εὐμέλειαν, τὴν ἁρμονικὴν ἐκείνην πλαστικότητα ἐν ᾗ αἰωνίως κυριαρχεῖ ἡ μαγικὴ τῶν ὑπερτέρων ἐμπνεύσεων πηγή, τὴν Ἀφροδίτην, λέγω, τῆς Μήλου, καὶ ἡ πεποίθησις ἐδραιωθεῖσα ἐν τῇ πίστει πρὸς τὸ θεῖον ἰδανικόν, χαιρετᾷ ἐν τῷ ἀριστοτεχνήματι ἐκείνῳ μίαν ἀνατολὴν ἔκρος ἀθανάτου, ἓν φῶς γλυκὺ προκαλοῦν τὸν ἐνθουσιασμόν, τὴν σεμνὴν ταύτην, κατὰ τὸν μέγαν Σταγειρίτην, μανίαν.

Καὶ τὶς δύκται ν' ἀποσπκσθῇ τῆς τίγρεως ταύτης; Τὶς θὰ τολμήσῃ προδότης νὰ φανῇ τοῦ μειδιάματος ἐκείνου τοῦ ἀσπασίου πόθου. καὶ ν' ἀπαρνηθῇ τὴν οὐρανίαν ἐκείνην γυμνότητα τοῦ θεσπεσίου κάλλους;

Καὶ ὅμως τὸ δεδικασμένον τῆς χθὲς ἀνατρέπεται ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος τῆς σήμερον, καὶ τὴν αὔριον ὁ

(1) Σ.Σ.Α.Ι. Μετὰ ἐνθουσιώδους χαρᾶς, πρῶτοι ἡμεῖς, τυχόντες τοῦ ἰδιαιτέρου προνομίου, δημοσιεύομεν τὸν πρόλογον τῆς περιλαλήτου διαλέξεως ἐν τῷ «Παρνασσῷ» τοῦ κ. Χ. Α. Ἠλιοπούλου δ.φ., ἐφόρου ἀρχαιοτήτων κτλ. περὶ ἧς τοσοῦτος λόγος ἐγένετο ὡς πάντοτε συμβαίνει διὰ τὴν ἐν συνόλῳ ποικίλην δρᾶσιν τούτου ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν, σθεναρῶς ἀγωνιζομένου καὶ ἐν τοῖς μάλιστα εὐφήμως εὐδοκιμοῦντος.

ἀποκαλυπτόμενος πρὸ τοῦ προσφιλοῦς καλλιτεχνήματος ἴσως ν' ἀγνοῇ καὶ τὸ ὄνομά του ὅπερ θὰ ἐτάρη διὰ παντός· τὸ δὲ μέλλον, ταπεινὸν ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ του ν' ἀναλάβῃ τὸ καθῆκον τοῦ ἀναδόχου θὰ λατρεύῃ τὴν Ἀφροδίτην του, ὡς ἀνώνυμον πλέον κάλλος.

Ἐπὶ τῆς Σουνιάδος ἄκρας μέχρι τῆς χθὲς τῆς Ἀθηναίας τὸ γλυκὺ ἀπήχει ὄνομα καὶ ὅμως ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ πόντου συνταράσσεται ἡ δύσις καὶ ἀπὸ τὸ λυκόφως τῶν ἀναμνήσεων ἐν τῇ ὁμίχλῃ ἐν μέσῳ τῆς σκυθρωπῆς νεφέλης ἠρέμα περιβαλλούσης τὴν θεϊκὴν νεκρόπολιν ᾠδοῦπος ἰσχυρὸς ἀντηχεῖ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ βράχου.

Ἡ φαντασία ἐπανίσταται· τὸ μυστήριον τοῦ ἀγνώστου ὑποχωρεῖ καὶ ἡ εἱμαρμένη φιλοτεχνεῖ φαντασμαγορίαν διὰ τῶν ὁμοιωμάτων δύο Ὀλυμπίων.

Ἡ ἐπιστήμη καταθέτει τὴν ἀγωνισθεῖσαν σκαπάνην καὶ πρὸ τοῦ θεάματος παρίσταται εὐλαβὴς μάρτυς.

Ὁ ᾠδοῦπος ἐκεῖνος ἦτον ἡ τρίαινα τοῦ ἄνακτος τῶν θαλασσῶν ἐμπηγνυομένη καὶ καταλαμβάνουσα τὴν λησμονηθεῖσαν ἰδιοκτησίαν της.

Ὁ νόμος τῶν κτητορικῶν δικαιωμάτων εἶναι σεβαστὸς παρὰ τοῖς θεοῖς. Εἰς τ' ἀρχεῖα δὲ τοῦ Ὀλύμπου οὐδεμία διατηρεῖται παράδοσις ὑφαρπαγῆς ἢ καταπατήσεως τινος τοῦ πανθέου.

Ἑπομένως δὲν ἦτο πραξικόπημα τὸ γεγονὸς καὶ ἡ σκιὰ τῆς γλυκωπίδος ἐχάθη πρὸς τὰ βάθη τοῦ σελασφόρου ὁρίζοντος ἔνθα μόλις διέλαμπεν ὁ Παρθενών.

Ἤδη τὰ ποντοπόρα κύματα κομίζοντα τὴν ἠχὼ τῶν μακρυνῶν τοῦ ὠκεανοῦ παιάνων μετὰ πλειοτέρου σεβασμοῦ ἀσπαζόμενα τὰς σιγηλὰς προβλῆτας ἐκπνέουσι πρὸ τῶν ἀφώνων λειψάνων

Ἡ ἐγκατάστασις συνετελέσθη.

Μὲ τὴν πτῆσιν τῆς τελευταίας φρουρούσης γλαυκός, οἱ Τρίτωνες παρέλαβον παρὰ τοῦ εἰρηνοδίκου Λογίου Ἑρμοῦ τὸν συντετριμμένον οἶκον τοῦ θεοῦ των.

Ὁ Βωμὸς ἀνήκει πλέον εἰς τὸν Ποσειδῶνα

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μ' ἀρέσει τὸ κῦμα ποῦ αὔρ' ἀπαλὴ
κυλάει μ' ἀγάπη σιγὰ σ' τἀκρογιάλι,
γιατί μοῦ θυμίζει δροσάτο φιλὶ
ποῦ μοῦδοσ' ἐκείνη γλυκὰ 'στὴν ἀγκάλη.

Μ' ἀρέσει τὸ κῦμα σ' τὸ βράχο σὰν σπᾷ
καὶ γύρω σκορπέται μὲ βόγγο σὰν θρῆμμα,
γιατί μοῦ θυμίζει καρδιὰ π' ἀγαπᾷ,
καρδιὰ ποῦ στενάζει σὰν τἄγριο κῦμα.

Ν. Ι. Κυπαρίσσης

ΑΠΟ ΤΑ ΛΕΥΚΑΝΘΕΜΑ

ΕΚΠΛΗΡΟΥΜΕΝΟΣ ΠΟΘΟΣ

Τὸ πλοῖον ὀλισθαῖνον ἐπὶ τῶν ὑγρῶν τῆς θαλάσσης νώτων ἐξηφανίζετο μικρὸν κατὰ μικρὸν καὶ οὕτω ὁ Ἀλέξανδρος κατέλιπεν ὄπισθεν αὐτοῦ τὴν γενέτειραν, ἐξ ἧς τὶς οἶδε, ἂν θὰ ἔβλεπε καὶ πάλιν καπνὸν ἀναθρώσκοντα καὶ ἧς τὸ προσφιλὲς ἔδαφος τὶς οἶδε, ἂν ἡ κακόβουλος Μοῖρα θὰ τῷ ἐπέτρεπε νὰ πατήσῃ καὶ πάλιν, ἵνα ἴδῃ πληρούμενον τὸν πόθον τῆς εὐγενοῦς του καρδίας.... τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του.

Τὰ ἀφρίζοντα κύματα χαριέντως ἀνυψούμενα κατεφίλουν τὰς παμμεγέθεις τοῦ πλοίου πλευρὰς καὶ ἐψιθύριζον καὶ αὐτὰ εὐχὴν ἀθώαν, εὐχὴν ἐγκάρδιον, παρθενικήν, «*τὴν ταχεῖαν καὶ αἰσίαν ἐπάνοδόν του*», τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον τὸ πλήρωμα ἀπετελεῖτο ἐξ ἐθελοντῶν σπευδόντων πρὸς ὑπερασπισιν τῆς καθολικῆς μητρός των, τῆς φίλης πατρίδος των.

Τὰ μέρη τῆς δύσεως ἐπυροπολοῦντο ὑπὸ τῶν τελευταίων τοῦ ἡλίου ἀκτίνων καὶ βαθμηδὸν ἤρχιζον νὰ φαίνωνται ἐν τῷ στερεώματι οἱ νυκτερινοὶ φανοί, οἱ ἀργυροῖ ἀστέρες μὲ τὴν παλμῴδη καὶ συνεχῆ λάμψιν των, ἡ δὲ σελαγίζουσα θάλασσα ἐσπαρτάριζε δεχομένη ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ῥάχεώς της τὰ πιστὰ τῆς πατρίδος τέκνα.

Πάντες παροφόρως ἔσειον τὴν κυανόλευκον ζητωκραυγάζοντες ὑπὲρ τῆς πατρίδος καὶ μόνον ἑνὸς ἐθελοντοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦταν κάθυγροι, μόνον ἑνὸς τὸ πρόσωπον ἦτο σκυθρωπόν. Ἐπὶ τῆς πρῴρας καθήμενος ὁ Ἀλέξανδρος ἐσκέπτετο τὸν σκληρὸν χωρισμόν του ἀπ' ἐκείνης καὶ ἔφριττεν. Ὦ! πόσον εὐτυχὴς θὰ ἦτο, ἂν κατὰ τὴν ἀλησμόνητον τοῦ χωρισμοῦ στιγμὴν ἐξέπνεεν εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνης, ἧς οἱ μελίῤῥητοι λόγοι εἰσέτι ἐβόμβουν εἰς τὰ ὦτά του..... ἀλλ' ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως, τὸ ἱερὸν καθῆκον ἀνώτερον καὶ προτιμότερον παντὸς ἄλλου.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ μέχρις ἐσχάτων ἀχώριστος τῆς Ρίτας σύντροφος φεύγει, φεύγει μακρὰν αὐτῆς ὑπείκων εἰς τὴν ἱερὰν τῆς πατρίδος φωνήν... τὸ καθῆκον καὶ ἡ ἄφατος ποὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην καλύπτει τὸ εὐγενὲς αἴσθημά του, ἐξαφανίζει τὸν ἦχον τῆς τεθείσης χορδῆς καὶ τὸν ὁδηγεῖ εἰς τὴν πεδιάδα τῶν μαχῶν διατάσσουσα αὐτὸν ἑκόντα ἄκοντα νὰ πολεμήσῃ μέχοι τελευταίας ῥανίδος αἵματος, ἵνα τὴν ξανθὴν καὶ οὖλην κεφαλήν του περιβάλῃ ὁ ἀμάραντος τῆς δόξης στέφανος.

*
* *

Τὰ κύματα παταγωδῶς θραύονται ἐπὶ τῶν σκοπέλων, ἐνῷ ἡ Ρίτα σύννους κάθηται ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐξ οὗ τοσοῦτον ἠρέσκετο ἄλλοτε τὸ πιστὸν τῆς Πατρίδος τέκνον, ὁ ἐθελοντὴς Ἀλέξανδρος νὰ θαυμάζῃ τὸ ἄρρητον τοῦ ὠκεανοῦ μεγαλεῖον. Ἐκεῖ δακρυρροοῦσα καὶ σχεδὸν λιπόψυχος φιλοτεχνεῖ δέησιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος. Ἐκεῖ μέχρι βαθείας νυκτὸς καθημένη συνομιλεῖ μὲ τὰς δραπέτιδας τῶν μαομαιρόντων ἀστέρων ἀκτῖνας καὶ προσπαθεῖ παρ' αὐτῶν νὰ πληροφορηθῇ ἂν ζῇ ὁ προσφιλής της σύντροφος.

Ἄρα γε θὰ τηρήσῃ τὴν ὑποσχεσίν του, ἢ μήπως νικητὴς ἐπιστρέφων ἐπιδιώξῃ πλούτη καὶ δόξαν ἀψηφῶν παντελῶς ἐμέ, τὴν χρυσαλλίδα του, ὡς μὲ ἀπεκάλει; Ἀλλ' ὄχι, ὄχι ψιθυρίζει ἐνδομύχως ἡ καρδία της· ἡ καρδία τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπλάσθη τρυφερά, τρυφερωτέρα καὶ τῶν ἡμιανοιγομένων τοῦ Ἀπριλίου ῥόδων.

*
* *

Εἰκοσάκις ὁ ἀνθοφόρος Μάϊος ἐστόλιζε τὴν καστανὴν τῆς Ρίτας κόμην, καὶ ἐν τούτοις ἐφαίνετο τριακοντοῦτις. Ὁ καιρὸς ὡς ῥεῦμα ἔρρεε καὶ σιγὴ ἄκρα ἐβασίλευεν· ὁ Ἀλέξανδρος ἐσιώπα, ὁ Ἀλέξανδρος οὐδὲ γραμμὴν ἐχάραττε πρὸς τὴν ὀδυρομένην Ρίταν.

*
* *

Αἱ μυρόεσσαι τῆς ἀνοίξεως πρωΐαι διαδοχικῶς ἀνέτελλον, οἱ δὲ ξηροὶ βράχοι καὶ πεδιάδες ἐνεδύοντο τὴν πρασίνην στολήν των καὶ ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ ἄλλοτε γυμνοῦ καὶ ξηροῦ βράχου, ἐρ' οὗ ἡ Ρίτα καθημένη ἔστελλε μυρίας εὐχὰς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ἐκεῖ ἐπὶ πρασίνου τάπητος εἶναι ἐνηγκαλισμέναι δύο τρυφεραὶ ὑπάρξεις αἰωρούμεναι εἰς στρώματα φωτεινὰ καὶ φωτοβόλα, πλέουσαι εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς εὐτυχίας.

Εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἡ Ρίτα. Ἡ τύχη εὐνοεῖ τοὺς ἀγαπωμένους.

Μαρίκα Γ. Μιχαλοπούλου

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΩ ΑΛΚΟΟΛΙΚΩ ΦΡΕΝΟΠΑΘΕΙ

Βον

(συνέχεια)

Ἐρωτοτροπεῖ λοιπὸν καὶ ἐπιθετικὸς κατὰ τοιαύτην διεύθυνσιν καθίσταται καὶ τὰ μάλα ἀσχήμων καὶ αἰσχρόλογος ὁ μεθυσθεὶς καὶ τὸ ζωῶδες ἔνστικτον τῆς γεννετησίου ὁρμῆς ἐξεγείρεται ἀπειλητικὸν καὶ θηριῶδες, μὴ σιγαζόμενον ὑπ' οὐδεμιᾶς φωνῆς λογικοῦ, ὅπερ ταχύπτερον ἀφίπταται τανύον τὰς πτέρυγας μακρὰς καὶ μεγάλας καὶ ἀποχαιρετίζον τὸν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς μέθης διατελοῦντα. Δικαίως δὲ ἐδημιουργήθη καὶ ἡ ἑξῆς διήγησις περὶ τοῦ μεθυσκομένου καὶ ἂν μὴ ἀληθὴς τυγχάνῃ, ἀλλὰ καλῶς καὶ εὐρυῶς ἐξευρέθη. Εἶπον, λέγουσιν, εἰς πατέρα τινα ὅτι ὁ υἱός του μεταβὰς διὰ σπουδάς του εἰς τινα πρωτεύουσαν ἐξέκλινε μετὰ φίλων καὶ μεταξὺ ἄλλων καπνίζει κατα κόρον! Ὑπομονή, ἀπήντησεν, ὁ τάλας πατήρ· θα ἐπανέλθῃ εἰς τὰς πρὶν ἐγκαρτερεῖς αὐτοῦ ἕξεις. Μετὰ χρόνον τινὰ ἀγγέλλουσιν αὐτῷ, ὅτι ὁ υἱός του ὤρθη εἰς οἴκους δυσωνύμους.—Ὑπομονή—καὶ πάλιν ἀπήντησεν, ὁ ἄτυχης πατήρ. Χρόνον τινὰ κατόπιν τοῦ γράφουσιν ὅτι ὁ υἱός του χαρτοπαικτεῖ, ρακένδυτος δὲ περιφέρεται τὰς νύκτας, ἀθέατος ὢν τὰς ἡμέρας.—Ὑπομονή, ἦτο καὶ ἡ νέα ἀπάντησις τοῦ δυσμοίρου γονέως. Ὀλίγον ἔπειτα χρόνον τῷ ἀναγγέλλουσιν ὅτι ὁ μόνος οὗτος υἱός του, ὁ τοσαῦτας κακὰς ἕξεις κτησάμενος, ἀντὶ γνώσεως καὶ σοφίας, μεθύσκεται.—Ἀ! ἀπήντησεν ὁ ταλαίπωρος πατήρ, τῶρα πλέον οὔτε ὑπομονή, οὔτε ἐλπίς, καὶ ἔπεσεν ἀπόπληκτος. Πόσοι δυστυχεῖς γονεῖς δὲν εὑρίσκονται ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας· πόσα ἄτυχῆ τέκνα δὲν περιπίπτουσιν εἰς τὸ ὀλέθριον τῆς μέθης πάθος, εἰς τὴν φρενοπάθειαν ταύτην τὴν ἀποκτηνοῦσαν καὶ ταπεινοῦσαν καὶ ὑπ' αὐτὰ ἔτι τὰ κτήνη. Τὰ παραδείγματα ἀφθονοῦσι καὶ ἡμεῖς τοὐλάχιστον γνωρίζομεν ἑκατοντάδα οἴκων δυστυχησάντων καὶ καταστραφέντων πρόῤῥιζα διὰ τὴν φρενοπάθειαν ταύτην τῶν πατέρων ἢ τῶν υἱῶν.

Ἡ ἀπόπνοια τῶν μεθύσων εἶνε χαρακτηριστική· παρά τισι δ' αὐτῶν ἀναφαίνεται μετὰ πόσιν καὶ ἐλαχίστου ποσοῦ οἰνοπνεύματος· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι παρ' αὐτοῖς τὸ ποτήριον εἶνε πάντοτε πλῆρες πρὸς ἔκχυσιν. Καὶ μικρὰ ποσότης εἶνε ἱκανὴ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο· καὶ ὄντως ἰδιαιτέρως παρατηρεῖται ἡ ἀπόπνοια αὕτη παρὰ τοῖς καθ' ἕξιν μεθύσοις, τοῖς ἀεὶ πίνουσι καὶ ἀεὶ μεθυσκομένοις.

Τὸ ἐξέρυθρον πρόσωπον τῶν μεθύσων καὶ δὴ ἡ ἐξέρυθρος τῶν παλαιμάχων ῥὶς εἶνε γνωστότατα. Ὡσαύτως οἱ ἐνειμένοι ὀφθαλμοὶ οἱ ἐν ἀρχῇ ζωηρότεροι, εἶτα δὲ μᾶλλον ἐσβεσμένοι καὶ ἀπλανεῖς καὶ ἄνευ ἐκφράσεως καὶ πνεύματος.

Τὸ σφαλλόμενον βῆμα τῶν μεθύσων τίς οὐκ οἶδε· τὸν παραπαίοντα μέθυσον τίς δὲν ὤκτειρε καὶ τίς ἐτέρωθεν δὲν ἐφαιδρύνθη διὰ τὸν ἄνδρα.

Ἴλιγγος λαμβάνει τὸν μεθυσθέντα καὶ ζάλη καὶ ἐπὶ πτῶσιν φέρεται καὶ οὐ σπανίως πίπτει· διὸ καὶ τὰς στενωποὺς οἱ μεθυσθέντες ἐκζητοῦσιν, ἵνα στήριγμα ἐπὶ τὰ πλάγια τοὺς τοίχους τῶν ἑκατέρωθεν οἰκιῶν εὑρίσκωσιν. Ὁ περὶ αὐτοὺς κόσμος κινεῖται, καί τις τῶν μεθύσων, ὃς ἐν μέσῃ ὁδῷ στὰς διηρωτήθη τί πράττει «περιμένω, ἀπήντησε, χαρακτηριστικώτατα, νὰ περάσῃ καὶ τὸ σπίτι μου νὰ ἔπῃ μέσα».

Ψυχικῶς δὲ γίνεται εὐαίσθητος καὶ εὐπρόσβλητος καὶ φίλερις καὶ αὐθάδης καὶ θρασύς, ἐξ ὧν ἀέννακος πηγὴ καὶ ἀκένωτος ἐγκλημάτων, μάλιστα δ' ἂν ἡ ἀνατροφὴ ἀρήγῃ καὶ τὸ περιβάλλον. Ὁ μέθυσος γίνεται κατ' ἀνάγκην σκληρὰν καὶ ἀναπόφευκτον ἐγκληματίας, διαπράττει ἁμάρτημα ἢ πταῖσμα ἢ κακούργημα καὶ στατιστικαὶ ἐπίσημοι καὶ ἐπιμελημένως εἰλημμέναι δεικνύουσι τὸ πρᾶγμα ἡλίου φαεινότερον. Ὅσῳ μᾶλλον ἡ στήλη τῶν ἐγκλημάτων ἀνυψοῦται τόσῳ ἡ στήλη τῆς καταναλώσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν αὔξεται καὶ ἀνέρχεται· καταπιπτούσης δὲ ταύτης καὶ μειουμένης συνελαττοῦται καὶ περιορίζεται ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων. Τὸ ἥμισυ τῶν ἐγκλημάτων τελεῖται ἐν τῷ καπηλείῳ ἢ μετ' αὐτό. Ὁ Laney ἐπὶ 141 ὑποθέσεων διὰ τραύματα καὶ αἰκίας ἐκδικασθεισῶν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῆς Ζυρίχης ἐν ἔτει 1891 εὗρεν ὅτι 18 ἐγένοντο Σάββατον, 60 Κυριακὴν καὶ 22 Δευτέραν τά δὲ 41 ὑπόλοιπα ἐγένοντο καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν ἑβδομάδα. Ἐν Γαλλίᾳ μεταξὺ 121,688 κατηγορουμένων 87,600 εἶνε ἀλκοολικοί, ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον ἐπὶ τῶν ἐμφανιζομένων εἰς τὰ δικαστήρια κακούργων καὶ λοιπῶν ἐγκληματιῶν 72 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸ τυγχάνουσιν ἀλκοολικοί!!... Χρειάζονται καὶ σχόλια;

Ἐν Γερμανίᾳ γενομένης ἐρεύνης εἰς 120 φυλακὰς εὑρέθη ὅτι ἐπὶ 32,837 φυλακισμένων 46 ο(ο εἶχον διαπράξει δολοφονίας ἐν καταστάσει μέθης! Γενικῶς δὲ ἐπὶ τῶν καταδικαζομένων κακούργων καὶ ἐγκληματιῶν τυγχάνουσιν ὄντες ἀλκοολικοί.

63 ο)ο ἀνθρωποκτόνοι.
74 ο)ο καταδικασθέντες διὰ τραύματα καὶ αἰκίας
76 ο)ο » δι' ἀπειθαρχίαν
66 ο)ο » διὰ βιασμὸν
77 ο)ο » διὰ προσβολὴν ἠθῶν.

Κατὰ τὸν ἰατρὸν κ. Marembat καὶ τὰς εἰς τὴν ἰατρικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων ἀνακοινώσεις του ἐπὶ 2,950 καταδικασθέντων, 2,124 εἰσὶν ἀλκοολικοί, ἤτοι 72 ο)ο.

Κατὰ τὰ τελεσθέντα δὲ ἐγκλήματα 75 ο)ο εἰσὶ κλέπται, 63 ο)ο προσβολεῖς ἠθῶν, 79 ο)ο ἀλῆται καὶ ἐπαῖται, 50 ο)ο δολοφόνοι, 57 ο)ο ἐμπρησταί.

Ὁ Claude ἐρευνῶν εὗρεν ὅτι εἰς οὓς νομοὺς καταναλίσκεται πλείων ρακὴ εἰς τούτους κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον τῶν ἐτῶν 1881—1885 καθ' ἃ ἐπεξετάθησαν αἱ ἔρευναί του ἡ ἐγκληματικότης ἔφθασε τὸ ὕψιστον σημεῖον ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἥσσονα ποιουμένους κατανάλωσιν ἄλλους νομούς.

Ὅσον δὲ ὁ ἀλκοολισμὸς ἐπολεμήθη ἐκεῖ καὶ τὰ ἐγκλήματα ἠλαττώθησαν· οὕτως ἐν Σουηδίᾳ ἐν ἔτει 1830—1834 ὅτε ἡ ἐτησία κατανάλωσις τοῦ οἰνοπνεύματος ἦτο 23 λίτρα κατ' ἄτομον ἐγένοντο 59 ἀνθρωποκτονίαι καὶ 2281 κλοπαί. Ἐν ἔτει 1875—1878, ὅτε ἡ κατανάλωσις ἠλαττώθη εἰς 5 λίτρα ἐγένοντο μόνον 18 ἀνθρωποκτονίαι καὶ 1871 κλοπαί

Ἐν Νορβηγίᾳ ἐν ἔτει 1844 ὅτε ἡ κατανάλωσις ἦν 5 λίτρα κατ' ἄτομον ἐγένοντο 294 ἐγκλήματα κατ' ἀναλογίαν 100,000 κατοίκων. Ἐν ἔτει 1871 τῆς καταναλώσεως περισταλείσης εἰς 2,5 λίτρα τὰ ἐγκλήματα ἠλαττώθησαν εἰς 207 καὶ τέλος ἐν ἔτει 1876 ὅτε ἡ κατανάλωσις ἦν μόνον 2 λίτρων κατ' ἄτομον τὰ ἐγκλήματα περιωρίσθησαν εἰς 180.

Ὅταν οἱ ἀριθμοὶ ὁμιλῶσιν οὕτως εὐγλώττως εἰς τὶ αἱ θεωρητικαὶ καὶ μεταφυσικαὶ δημηγορίαι καὶ παρεκβάσεις.

Ἐν τῷ ἑπομένῳ ἄρθρῳ θὰ παρακολουθήσωμεν εἰσέτι τὸν *μέθυσον*, λέγε *ὀξὺν ἀλκοολικόν*, λέγε *ἀλκοολικὸν ψυχοπαθῆ ἢ φρενοπαθῆ* ἐν ταῖς σχέσεσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν Πολιτείαν καὶ δὴ καὶ τὴν ἐπὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτοῦ ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν.

Σ. Γ. Βλαβιανός, ἰατρός.
Εἰδικὸς τῶν Νευρικῶν καὶ Φρενικῶν.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ : ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

(Εἰκὼν Ἰακωβίδου)

Ἀφ' τὴ γλυκειὰ τῆς μάνας σου ἀγκαλιά,
Γιὰ ἰδὲς σὲ καρτερεῖ μιὰν ἄλλη ἀγκάλη,
Σὲ καρτεροῦν ἀμέτρητα φιλιὰ
Καὶ μιὰν ἄλλη καρδιὰ γιὰ σένα πάλλει.

Κι' ἄλλη ἀγκαλιὰ μιὰ μέρα πλειὸ θερμὴ
Θὲ ν' ἀνοιχθῇ γιὰ σέ, χρυσὸ παιδάκι·
Γλυκὸ θ' ἀκοῦς 'στὰ χείλη τὸ φιλὶ
Μὰ θὰ γροικᾷς 'στὰ σπλάχνα τὸ φαρμάκι.

Στέφ. Μαρτζώκης

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΝ

Ἀμφιβάλλεις ἔτι φίλη πρὸς τὴν ἔνθερμον λατρείαν
Ἤν ἀλγοῦσα σοὶ προσφέρει ἡ ἐρῶσά μου ψυχή;
Δὲν πιστεύεις εἰς τὸ δάκρυ; Δὲν σὲ πείθει ἡ στοναχὴ
Ἡ σπαράσσουσα ἀγρίως τὴν ἐρήμην μου καρδίαν;

Εἰς τὸ βλέμμά μου, ὦ φίλη, δὲν ἀνέγνωσας εἰσέτι
Ὅ,τι κρύπτει ἡ ψυχή μου εἰς τοῦ στήθους τὸν βυθόν;
Καὶ τὶ πέλαγος ταράσσει τὴν καρδίαν μου παθῶν
Ἀναμένεις νὰ σοι δείξουν παρερχόμενα τὰ ἔτη;

Εὐγλωττότερον ὁ χρόνος θὰ λαλήσῃ τῆς ὀδύνης,
Καὶ τοῦ ἔρωτος τὸ ἄσμα θὰ τονίσῃ ὁ καιρός;
Πῶς; Πλειότερον λατρεύεις τὴν αἰθαλήν, τοῦ πυρός;
Δὲν ἐκφράζει πολὺ πλέον ἡ μανία, τῆς γαλήνης;

Δὲν φοβίζει τὴν ψυχήν σου ἡ παρέλευσις τῶν χρόνων
Καί ζητεῖς τὸ ρόδον πλέον μαρανθὲν νὰ ὀσφρανθῇς;
Τὴν χρυσίζουσαν Σελήνην ὑπὸ σύννεφον ποθεῖς,
Καὶ ἀντὶ κρατῆρος, θέλεις εὐτυχίας τέφραν μόνον;

Πῶς; Τὸ ἔκρδὲν σὲ τέρπει καὶ προσμένεις τὸν χειμῶνα;
Ἄδου ἔρεβος προκρίνεις, χρυσοχίτωνος αὐγῆς;
Ἐνῷ αἴγλη σὲ θωπεύει φαεινὴ μαρμαρυγῆς
Σὺ τοῦ μέλλοντος λατρεύεις τὸν ἀνήλιον κευθμῶνα;

Ἴδε, ὅλην τὴν λατρείαν τῆς ἐρώσης μου καρδίας
Ἐν μου βλέμμα ζωγραφίζει, ἀδροβᾶτις, ἱλαρόν.
. . . . . .
Τρέμε βλέπουσα τὸ μέλλον, ἀλλὰ στέργε τὸ παρὸν
Καὶ κορέσθητι ροφῶσα ὑπαρχούσας εὐτυχίας.

Εἶναι ὄνειρον ὁ ἔρως καὶ σκιὰ ἡ εὐτυχία!
Εὐτυχὴς ὁ ὀνειρώττων, εὐτυχὴς ὅστις ἐρᾷ
Πλὴν σκορπᾷ τῆς εὐτυχίας τὴν σκιὰν ἡ συμφορὰ
Καὶ τὸ ὄναρ διαλύει ἀνατέλλουσα πρωΐα.

Εἰς τὴν βρέμουσαν μανίαν καὶ τὴν πάλην τῶν στοιχείων
Ἀνακύπτει παντοκράτωρ ὁ ἐργάτης τοῦ παντός,
Ἀλλ' ἡ Ἶρις τὴν γαλήνην ἐνδυθεῖσα τοῦ φωτὸς
Ἀσθενέστερον δεικνύει τοῦ Θεοῦ τὸ μεγαλεῖον.

Ἂν ὁ σάλος τῆς ψυχῆς μου δὲν σὲ ἔπεισε φιλτάτη
Θὰ σὲ πείσῃ διαρρέων ἀμφιβόλως ὁ καιρός;
Πλὴν ὁ θάνατος τὸν βίον ἀναμένει φοβερὸς
Καὶ τὸν ἔρωτα. . . . ἀπάτη!

Νῖκος Κοτσελόπουλος

ΔΥΟ ΧΑΡΑΙ

(Ἐν ἡμέρᾳ Ἀπόκρεω)

I

Ἐν τῇ οἰκίᾳ του ὁ μικρὸς καὶ συνήθως ἤρεμος Ἀλέκος εἶναι σήμερον ἐξαιρετικῶς ἀνήσυχος· κάτι περιμένει καὶ ἀδημονεῖ· ὁ μπαμπᾶς του τῷ ὑπεσχέθη νὰ τὸν κάμῃ στρατηγόν, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἀργεῖ τόσον, δὲν φαίνεται· μὰ σήμερον εὑρέθη νὰ ἀργήσῃ; Ἐν τούτοις τὸ ρόπτρον κροτεῖ εἰς τὴν θύραν καὶ ἕτερον ρόπτρον ἀντικροτεῖ εἰς τὰ τρυφερὰ στέρνα τοῦ Ἀλέκου· εἶναι ἡ καρδία του, ἥτις ἠσθάνθη τὸν ἀντίκτυπον καὶ ἐσκίρτησε· τρέχει νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μπαμπᾶ του ἀκολουθούμενον ὑπὸ *λούστρου*. Ὁ λοῦστρος εἶναι φορτωμένος τὴν καναβαλικὴν στολὴν τοῦ Ἀλέκου, ἥτις μέλλει νὰ τὸν μεταμορφώσῃ εἰς στρατηγόν· στολὴ μετὰ χρυσοποικίλτων παρυφῶν, ἐπωμίδες καὶ σειρήτια, μύστακες βοστρυχώδεις καὶ ἀγκυλοειδεῖς, περικεφαλαία μετὰ πτεροθυσσάνων καὶ ἀμφίκυρτον σπαθάκι συγκροτοῦσι τὸ σύνολον. Ὁ Ἀλεκάκης τὴν εἶδε καὶ ἐσάστισε· ἄραγε αὐτὸς θὰ τὴν φορέσῃ; Ἡ μήτηρ, ἀφοῦ ἐζήτησε καὶ ἔλαβεν ἕνα φιλάκι μυρωδάτο, ὅπερ ἀνταπέδωκε δεκαπλάσιον, ἀνέλαβε νὰ ἐνδύσῃ τὸ τέκνον της, ὑτέρπλεων εὐγνωμοσύνης ὁ Ἀλέκος τρέχει εἰς τὸ κάτοπτρον· βλέπει ἑαυτὸν καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται· ὁρμεμφύτως ἡ χεὶρ του ὠθεῖται νὰ στρίψῃ τὸν μύστακα· πόσον τοῦ πιάνῃ! διατὶ νὰ μὴν εἶναι μεγάλος ἀπὸ τοῦδε;

— Θέλω, μαμά, πολλὰ χρόνια νὰ μεγαλώσω;

Καὶ ἀρχίζει νὰ μεγαλοπιάνεται· λαμβάνει ὕφος ἡλικιωμένου, βλέπει τὰς χρυσᾶς ἐπωμίδας ἐπὶ τῶν ὤμων του, τὰ πτερὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του καὶ περφυσιοῦται. Διατὶ νὰ μὴν εἶμαι ἀπὸ τοῦδε μεγάλος; Ἐὰν γείνω στρατηγός! Ἦτο ἡ πρώτη ἀκτὶς τῆς φιλοδοξίας. Ἔκτοτε ὁ Ἀλέκος οὐσιωδῶς ἠλλοιώθη· νήφων ὀνειρεύεται.

II

Ἐνῷ τἀνωτέρω *διεδραματίζοντο* ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀλέκου, ἐν τῇ γειτονικῇ ἰσογείῳ καὶ πενιχρᾷ οἰκίᾳ τοῦ Δημητράκη ἡ ἡσυχία κατεκυριάρχει. Ἀλλ' ὁ Δημητράκης ἐκάθητο εἰς τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας του καὶ ἐπῆρε τὸ μάτι του τὸν Ἀλέκον, ὅστις εἶχεν ἐξέλθει εἰς τὸν ἐξώστην μὲ τὴν περιβολὴν τοῦ στρατηγοῦ· τὸν εἶδε καὶ ἐτάκη ἡ καρδία του· δὲν ἔχει αὐτὸς μπαμπᾶ νὰ τοῦ φέρῃ *μουτσοῦνα*, ἦτο ὀρφανόν· ὁ πατήρ του εἶχεν ἀποθάνει πρὸ διετίας· ἡ δὲ μαμά του, χήρα ξενοδουλεύτρα, συλλογίζεται πολὺ τὰ σκράντα λεπτὰ διὰ μίαν μουτσοῦνα· εἶναι ἕνα καρδέλι ψωμί· τί νὰ κάμῃ ὁ μικρός; ἀπελπισία. Αἴφνης ὁ πειρασμὸς τὸν ἐκέντισε, κάτι ἐσυλλογίσθη, ἐγείρεται· διαλανθάνει τὴν προσοχὴν τῆς μητρός του, ἥτις ἐξενόπλενε εἰς τὸ πλυσταριὸ διὰ τὸν ἐπιούσιον, εἰσέρχεται εἰς τὸ μαγειριὸ καὶ μὲ τὸ μικρό του δακτυλάκι περιτυλλέγει τὴν αἰθάλην ἀπὸ τὸ παρὰ τὴν ἑστίαν κρεμάμενον τηγάνι, μετ' ἐμπειρίας δὲ καλλιτέχνου σχηματίζει δύο ὑπερμεγέθεις καὶ ἀρειμανείους μύστακας εἰς τὸ παραπονεμένο του τὸ χειλάκι Μεθ' ὃ ἱππεύει τὸ καλάμι του καὶ ἰδοὺ αὐτός, ἱππότης μασκαρᾶς, εἰς τὸ πεῖσμα τοῦ Ἀλέκου, διατρέχει τὴν πρὸ τῆς οἰκίας των ὁδόν, χαρίεις, εὔθυμος, εὐχαριστημένος· διότι καὶ ἡ μεγαλειτέρα δυστυχία εὑρίσκει τρόπον νὰ χαρῇ, ἂν καταφύγῃ εἰς ὅ,τι ἔχει.

Κωνσταντῖνος Λυκόρτας

Η ΑΠΟΚΡΗΑ

Ἄσμα τοτισθὲν ὑπὸ τοῦ φίλου ἐρασιτέχνου

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

καὶ ψαλησόμενον κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν ἀπόκρεω ὑπὸ τῆς Μανδολινάτας τῆς διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κ. Λάβδα.

Γλυκειά μου ἀγάπη! εἶμ' ὅλος χαρά!
τὸ καρναβάλι ἦλθε τραλαρά!
Φορῶ μουτσοῦνα, καὶ δὲν θ' ἀντραπῶ,
τὸν ψεύτη κόσμο, ὅ,τι κι' ἂν τοῦ πῶ....

Καμίνι, φῶς μου, ἔχω στὴν καρδιά...
Νὰ σὲ φιλήσω, θέλω στὴν ἐλιά...
σὰν τὰ πουλάκια, ἔλα στὰ κλαδιά,
νὰ σμίξωμε μὲ γέλοια καὶ φιλιά...

Νὰ μὴ σὲ χάσω, μὴ πᾶς μακρυά,
καὶ τρέχω ὕστερα στῆς γειτονιές ...
Ὀλ' ἡ ζωή μας νὰν' ἀποκρυά,
ποῦ ξετρελλαίνει καὶ γρηὲς καὶ νηές...

Σὰν ἀδελφάδες φτώχια καὶ χαρὰ
τὴν ὠμορφιά της τραγουδοῦν μαζί...
Τῆς νηότης δὲν θὰ πέσουν τὰ φτερά,
σὰν ἡ χαρά της στὴν καρδιὰ θὰ ζῇ...

Ἀνδρέας Δ. Νικολάρας

Η ΩΡΑΙΑ ΜΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(Σελὶς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου μου)

Α

Ἦτο ἡ 2α πρωϊνὴ τῆς 10ης Ἰουνίου τοῦ 1898 ὅτε κατεσπευσμένως ἐκαλούμην παρά τινι ἐπιτόκῳ γυναικί. Ὁ ζητῶν με μεσῆλιξ σχεδόν, καὶ ὁπωσοῦν εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένος μοὶ ἐνεχείρισεν ἐπισκεπτήριον τοῦ παρ' οὗ ἐζητούμην, ἐφ' οὗ ῥίψας τὸ βλέμμα μου ἀνέγνων ἰταλικόν τι ὄνομα πάντι ἄγνωστον εἰς ἐμέ. Ἐν τούτοις λαβὼν ἐκ τῶν μαιευτικῶν ἐργαλείων μου ἐκεῖνα ὧν εἶχον ἀνάγκην, ἔσπευσα ταχὺς ὅπου τὸ καθῆκον ὡς ἰατροῦ με ἐκάλει.

Εἰς κεντρικὴν ὁδὸν πλησίον τῆς ἀγορᾶς ἐν τῷ ἄνω πατώματι μεγάλης οἰκίας ὁδηγηθείς, ἐξεπλάγην ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου ἰδὼν ἅπαντα τὰ εὐρέα αὐτῆς δωμάτια κενὰ παντὸς ἐπίπλου, ἐμφαίνοντα ὅτι αὕτη δὲν κατῴκει τό. Ἡ ἔκπληξίς μου δὲ ἔτι μᾶλλον ηὐξήθη, ὅτε ὑπὸ τοῦ ὁδηγήσαντός με ἠνοίγη ἡ θύρα τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εὑρισκομένου σαλωνίου, καὶ εὑρέθην ἐντὸς τοῦ θαλάμου τῆς ἐπιτόκου, ὅστις, ἐν τῇ πλουσιωτάτῃ αὐτοῦ ἀληθῶς διακοσμήσει, καὶ ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ ὁ ὁδηγός μου ἐν τῷ ἅμα ἐγένετο ἄφαντος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀπολύτου σχεδὸν σιγῆς ἣν ἐτήρει εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς οἰκίας μου καὶ τῆς ἐπιτόκου διάστημα, μοὶ ἐνέπνευσαν τὴν ἰδέαν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι ἀναμριβῶς πάριστάμην πρὸ ἀτοκρύφου τοκετοῦ. Βαρύτιμα ἐκ δαμασκηνοῦ παραπετάσματα ἐπλαισίουν τὰ δύο κυτοῦ παράθυρα, ὡς καὶ τὴν θύραν, δύο ἕδραι καὶ ἓν διβάνιον ἐκ βυσσίνου ὁλοσυρικοῦ, ὀλίγα ἐξ ἀνακάρδου ἔπιπλα, καὶ τινες εἰκόνες ἐν λευκοῖς γεγλυμμένοις πλαισίοις, ὧν ἡ μία παρίστα τὴν Μαρίαν Στούαρτ βαίνουσαν πρὸς τὴν καταδίκην της, ἀπετέλουν τὸν ὅλον διάκοσμον τοῦ θαλάμου· ἀλλ' ὅτι πρὸ παντὸς μοῦ ἐπέσπασε τὸν θαυμασμόν μου, ἦτο ἡ περίχρυσος ἐφ' ἧς ἡ ἐπίτοκος κλίνη, ἧς οἱ παραστᾶται μικροὺς πτερωτοὺς παρίστων ἀγγέλους, οἵτινες ἐφράτουν τὸν ἐκ βυσσινοχρόου βελούδου οὐρανόν, ὅστις μὲ τὰς χρυσᾶς αὐτοῦ παρυφὰς ἀπετέλει τι ὄντως θαυμάσιον.

Κλάρα! ἀπετάνθη γαλλιστὶ πρὸς τὴν ἐπίτοκον ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου, γραῖά τις ἐν καθαρίᾳ περιβολῇ καὶ παρὰ τὴν κλίνην ἱσταμένη, καὶ ἧς τὸ ἀπαίσιον πρόσωπον ἐκ πρώτης ὄψεως μοὶ ἐνέπνευσεν ἀποστροφήν. Ἰδοὺ ὁ Ἰατρὸς ἦλθεν, ἡσύχασε...

Πλησιάζω πρὸς τὴν κλίνην, ὑπεγείρω ὀλίγον τὰ ἐκ λεπτῆς μουσελίνης ἐνπετάσματα αὐτῆς, καὶ ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς, ὅπερ ἠδέως ἔχυνεν ἔκ τινος μικρᾶς τραπέζης, πολυτελὴς ἐξ ὀρειχάλκου κηροστάτης, προσβλέπω τὴν ἐπίτοκον. Ἔκπαγλον δὲν ἠδυνάμην νὰ τὴν ὀνομάσω καλλονήν, διότι τόσον ὡραίαν, τόσον ἡδυπαθῆ μορφήν, ἡ φύσις ἀδύνατον νὰ διαπλάσῃ· μοὶ ἐφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς μία τις ὀπτασία, ὥς τι αἰθέριον πλάσμα, πλάσμα ἔχον σφρῖγος καὶ ζωήν· οἱ πλόκαμοί της, οἱ ξανθοί της πλόκκμοι ἐρρίπτοντο ἀφελῶς ἐπὶ τῶν ὤμων της, οἵτινες ἀλαβάστρινοι διεφαίνοντο ὑπὸ τὰ βαρυτιμότατα μετάξινα τρίχαπτα, δι' ὧν ἀπετελεῖτο ἡ μόνη ποδήρης ἐσθής της,—ὡς ἐκ τῆς καταστάσεώς της καὶ τοῦ καύσωνος—κιτρινόχροοι ἀδαμάντινοι λίθοι προσηρμόζοντο ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν μικρῶν ῥοδίνων ὤτων της, καὶ τὰς ἀρροπλάστους χεῖράς της ἀμιλλωμένας ὡς πρὸς τὴν λευκότητα, ὡς ἦσαν μέχρι τοῦ ἀγκῶνος γυμναί, μὲ τὴν λευκὴν μεταξίνην σινδόνην, ἐφ' ἧς ἐπανεπαύοντο, ἐκόσμουν ἀνὰ εἷς καλλιτεχνικώτατος δακτύλιος ἐκ μικρῶν μαργαριτῶν.

Ἐξαντληθεῖσα ὑπὸ τῶν φοβερῶν ὠδίνων ἃς πρὸ ὡρῶν ὑρίστατο, εἶχε πρὸς στιγμὴν περιπέσῃ εἰς ληθαργικήν τινα κατάστασιν ἐξ ἧς οὔτε ὁ κρότος ὁ προξενηθεὶς ἐκ τῆς εἰσόδου μου ἐν τῷ θαλάμῳ, οὔτε τῆς γραίας ἡ φωνὴ ἠδυνήθησαν καὶ τὴν ἐξαγάγωσι καὶ θὰ διετέλει ἴσως οὕτω ἐπί τινας ἀκόμη στιγμὰς μέχρι τῶν νέων ὠδίνων, ἂν μὴ ἡ τραχεῖα καὶ ἐπιτακτική, οὕτως εἰπεῖν, αὐθις φωνὴ τῆς ἀπαισίου γραίας,—ἰδοὺ λοιπὸν ὁ ἰατρὸς ἦλθεν—ἀποτόμως δὲν τὴν ἀνεκάλει· ἐστράφη, ὅπως εὐγενῶς τῇ ἐπιβάλῳ σιωπὴν ταραχθεὶς ἐκ τοῦ τρόπου της, εἰ καὶ ἠγνόουν ὁποῖαι αἱ σχέσεις μετξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἐπιτόκου, καὶ ἤμην ἕτοιμος νὰ πράξω τοῦτο, ὁπόθεν ἠσθάνθην τὴν ἐπίτοκον συλλαβοῦσαν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν της τὴν ἀριστεράν μου χεῖρα, καὶ διὰ φωνῆς μειλίχου καὶ πλήρους παρακπόνου γαλλιστὶ εἰποῦσάν μοι. Ἰατρέ, εἶσθε ὁ ἄγγελός μου, σώσατέ με. σώσατε τὸ γεννηθησόμενον τέκνον μου, καὶ ἀνελυθη εἰς λυγμούς, εἰς δάκρυα ἄτινα ἄρθονα κατέκλυσαν τοὺς πλήρεις ἡδυπαθοῦς ὑγρότητος κατανοὺς ὀφθαλμούς της.

Μάτην ἀπεπειράθην νὰ τὴν καθησυχάσω, μάτην νὰ τὴν διαβεβαιώσω ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ φοβῆται καὶ ὅτι ὁ τοκετός της μετὰ πρόχειρον μάλιστα ἐξέτασιν ἣν τῇ ἔκαμον ἤθελεν εἶσθαι ταχὺς καὶ σχεδὸν φυσιολογικώτατος· ἔκλαιεν.....ἔκλαιεν... .οὐδὲν ἀκούουσα. Τὸ στῆθός της ὑπὸ τῶν λυγμῶν βιαιότερον ἤδη ὠγκοῦτο καὶ ἐν τῇ ταραχῇ της ἐκείνῃ κατελήφθη αὖθις σφοδρότερον ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ καὶ τὰ χείλη της τὰ προσομοιάζοντα κάλυκα ῥόδου ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἀλγηδόνων καὶ ἐν τῇ παραφορᾷ της ἐφιθυρίζον τρυφερώτατα. Εὐτύχιε! Εὐτύχιε....

Β

Ἐρόδιζεν ἤδη ἡ αὐγὴ διαχέουσα διὰ τῶν παραθύρων τὸ ὑπωχρον φῶς της ἐντὸς τοῦ θαλάμου, οὕτινος ὡς ἐκ τῆς ἀντλυγείας τῆς ἡμέρας τὸ ἐκ τοῦ κηροστάτου φῶς ἤρχισε μικρὸν νὰ ὠχριᾷ καὶ, φυσικώτατα, χωρὶς τὸ παράπαν ἡ ἐπιστήμη νὰ ἐπέμβῃ κατόπιν ἀνεκφράστων ὠδίνων ὡς πρωτοτόκου καὶ ἕνεκα τῶν ὁποίων ἡ δύστηνος ἀσυνειδήτως εἶχε καταμωλωπίσῃ τὰς χεῖράς μου ἃς ἐκράτει πρὸς ἀνακούφισίν της, ἐδεχόμην εἰς τὰς χεῖρας μου εὐτραφὲς καὶ ξανθώτατον βρέφος.

Τί εἶνε; ἦτο ἡ πρώτη της λέξις, ἅμα ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἀπαλλαγεῖσαν ἐκ τοῦ τοκετοῦ.

Ἡσυχάσατε εἰς μικρὸς χαρωπὸς Ἄγγελος σᾶς μειδιᾷ τῆς ἀπήντησα· λάμψις χαρᾶς ἐξήστραψε τότε εἰς τοὺς βεβρεγμένους ἤδη ὀφθαλμούς της καὶ ψελλίσασα μὲ ἀνέκφραστον χάριν—pauvre enfant, ἀνελύθη αὖθις εἰς δάκρυα ἀκράτητα.

Γ

Ὁποία λοιπὸν σκηνὴ διεδραματίζετο ἐν τῷ πλουσίῳ ἐκείνῳ ἀλλὰ μονήρει θαλάμῳ μακρὰν τοῦ κόσμου, καίτοι ἐν μέσῳ αὐτοῦ; Τίς ἡ εὐειδεστάτη καὶ νεκρὰ ἐκείνη γυνὴ ἡ μόλις εἰκοσάετις, καὶ Γαλλὶς τὴν ἐθνικότητα, ἡ μακρὰν πάσης οἰκογενειακῆς περιθάλψεως, καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς δυσμόρφου ἐκείνης γραίας, Γαλλίδος ὡσαύτως, καὶ μόνον τίκτουσα; Ποῦ ὁ ἀνήρ, ὁ πατὴρ τοῦ τέκνου της ὁ προσφιλής της Εὐτύχιος ὡς τὸν ἀπεκάλουν τρυφερῶς ἐν τῇ μέθῃ τῶν πόνων της τὰ χείλη της, ὅπως συμμεθέξῃ τῶν ἀλγηδόνων της, ὅπως τῇ παρασταθῇ ὁ παρήγορος Ἄγγελος τῶν ἐπωδίνων στιγμῶν της; Πρὸ τίνος μυστηρίου ἄκων παριστάμην ὅπερ ὡς ἰατρὸς δὲν μοὶ ἐπετρέπετο οὐδ' ἀκροθιγῶς καὶ νὰ ἐγγίσω, διότι ἐν τῷ καθήκοντί του ὁ ἰατρὸς ἔχει ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν βλέπει πέραν αὐτοῦ, ὥστα καὶ δὲν ἀκούει, χείλη ἀλλ' οὐδὲν ῥθέγγετκι. Ἰατρέ, μοὶ εἶπεν ἐν ἰταλοελληνικῇ προφορᾷ ὁ ὁδηγήσας με εἰς τὸν θάλαμον κατὰ τὴν πρώτην τῆς νυκτὸς στιγμήν, ἐγὼ καὶ τὸ ὄχημα δι' ὅλης τῆς νυκτὸς εἴμεθα εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ πᾶσαν τυχὸν παραγγελίαν σας, μὴ φεισθῆτε κόπων, μὴ φεισθῆτε οἰωνδήποτε θυσιῶν· μὴ μὲ ἐγκαταλείψετε ἀφ' ἑτέρου μοὶ ἐφώνει ἱκετευτικῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Σεῖς ἰατρὲ θέλω καὶ μόνον νὰ παρίστασθε ἐνώπιόν μου καὶ ταπεινώσασα τὴν φωνὴν ὀλίγον, προσέθηκε δὲν δύναμαι νὰ βλέπω τὴν γραίαν αὐτὴν μαινάδα «Boucchante». Καὶ μετὰ ταῦτα μετὰ τὸν τοκετὸν ὁπότε ἡσύχασε ἐπ' ὀλίγον μὲ δακρυβρέκτους πάντοτε ὀφθαλμοὺς εὑροῦσα κατάλληλον στιγμὴν ἐν τῷ μετξὺ ἐξελθούσης δι' ἓν καὶ μόνον λεπτὸν τῆς γραίας, διότι οὐδέποτε ἐξήρχετο αὕτη τοῦ θαλάμου, περιοριζομένη μόνον ἐκ τῆς θύρας ἡμιανοιγομένης νὰ δίδῃ διαταγὰς Ἰταλιστὶ πρός τινα Λουκίαν, ὡς τὴν ἀπεκάλει, καὶ ἣν οὐδὲ κατὰ πρόσωπον ἐγὼ εἶδον, οἱονεὶ ἐπιβλέπουσά με ὡς ἠννόησα διὰ τῶν ἀπαισίων τὴν θέαν ὀφθαλμῶν της ἵνα μὴ τυχὸν ἡ δύστητος μοὶ ἐκμυστηρευθῇ τι, μοὶ εἶπε, ὄχι! δὲν θέλω, κρατήσατέ το, θέλουσι νὰ φυγαδεύσωσι τὸ τέκνον μου, καὶ ἡ ἀπελπισία ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ ἐζωγραφίζετο ἐπὶ τοῦ ὡραίου προσώπου της.

Προφανῶς πλέον καίτοι οὐδὲν ἔμαθον, ἐξ ὅσων εἶδον, ὅ,τι ἀπ' ἀρχῆς προεμάντευσα, ἐν ἐμοὶ πλέον ἐγένετο πεποίθησις, ἡ δύστηνος ἦτο ἐγκαταλελειμμένη καὶ ἐν τῇ ἐγκαταλείψει της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀντὶ στοργῆς ἣν ἀνέμενε παρὰ τοῦ πατρὸς πλέον τοῦ τέκνου της καὶ ἀντὶ τῶν τρυφερῶν θωπειῶν, ἃς ἤλπιζε πρὸς ἐγκαρτέρησιν τῆς μητρότητός της, μόνον ἡ περιφρόνησις καὶ χρυσίον ἄφθονον τῇ ἐδόθη ὅπως πιθανὸν ἐκ τῆς αἴγλης καὶ τοῦ θάμβους αὐτοῦ σκοτασθῶσι τῆς τκλαιπώρου οἱ ὀφθαλμοὶ καί μὴ ἴδῃ κατὰ τὴν ἐπῶδινον στιγμὴν ὅπερ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον πλάσμα, ἄνομον ἔρμαιον ἴσως αὔριον τῆς τύχης, τὴν ψυχὰν τοῦ ἰατροῦ μορφήν, ἀντὶ τῆς προσφιλοῦς μορφῆς ἐκείνου, ὃν ὠνειροπώλησε καὶ μεθ' οὗ μετὰ μανίας καὶ παραφόρου ἴσως ἔρωτος τὰ συνέλαβεν. Ὠκτειρα τὴν ὡραίαν μου ἄγνωστον, ἀξίαν ἴσως καλλιτέρας τύχης καὶ μετὰ δίωρον ἀφοῦ μοὶ ὑπεδείχθη, κατόπιν ἐννοεῖται τῆς συνκινέσεώς μου ὅτι τὸ ἔργον μου ὡς ἰατροῦ ἐπερατώθη, ἀνεχώρουν ἀμειφθεὶς γενναιότατα, ἀφοῦ προηγουμένως συνέστησα ἀπόλυτον ἡσυχίαν εἰς τὴν συμπαθῆ Λεχώ, καὶ ἐδέχθην τὰς ἐνθέρμους εὐχαριστίας της ὡς καὶ τὴν διαβεβαίωσίν τῆς ἐκ μέρους της ὅτι πάντοτε θὰ ἐνθυμῆται τὴν νύκτα ἐκείνην.

Δ

Παρῆλθε μήν, καὶ ἤρκεσε τὸ χρονικὸν ἐκεῖνο διάστημα ὅπως μοὶ ἀποσβέσῃ σχεδὸν τὴν ἀνάμνησιν τῆς νυκτὸς ἐκείνης, ὁπότε κατά τινα μεσημβρίαν ἐδεχόμην παρ' ἀγνώστου, καλλιτεχνικώτατα διεσκευασμένον κάνιστρον ἐξ ἰάσμων καὶ ῥόδων λευκῶν, μετὰ ἐπισκεπτηρίου ἀνωνύμου ἐφ' οὗ καὶ μόνον ἐχαράσσοντο γαλλιστὶ αἱ λέξεις: σᾶς εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐτυχὴς πλησίον τοῦ μικροῦ ἀγγέλου μου ὃν καὶ ἐπωνόμασα Παῦλον—δὲν ἐδυσκολεύθην ἐννοεῖται νὰ ἐννοήσω ὅτι προήρχετο ἐκ μέρους τῆς ἀγνώστου μου. Μετὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἡ λήθη, ἀλλ' ἰδοὺ ἐκ δευτέρου τὸ ἑσπέρας τῆς παραμονῆς τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1899 μοὶ ἀπεστέλλετο θαυμασία μουσικὴ ζακχαρόπηκτος Λύρα, μετὰ τεμαχίου λεπτεπιλέπτως ἐξειργασμένου χάρτου ἐφ' οὗ ἐσημειοῦντο—τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς μου—καὶ κάτωθεν τῶν λέξεων τούτων—Νὺξ τῆς 10ης Ἰουνίου 1898—. Εἶνε ἀρκούντως λοιπὸν μυθιστορηματικὴ ἡ ἄγνωστός μου φίλη διελογίσθην ἅμα ὡς εἶδον τὰ ἃ μοὶ ἀπέστειλε, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσω πῶς διετήρει εἰσέτι ζῶσαν μετὰ παρέλευσιν τοσούτου χρόνου τὴν ἀνάμνησίν μου, ἀφοῦ ἁπλῶς καὶ μόνον τὸ καθῆκόν μου ἔπραξα, ἀμειφθεὶς μάλιστα διὰ τοῦτο γενναίως· ἐν τούτοις ὁ χρόνος ταχὺς παρήρχετο· ὀλίγον κατ' ὀλίγον μοὶ ἐξηλείφετο αὕτη τῆς μνήμης μου· οἱ ὀφθαλμοί μου οὐδέποτε συνήντησαν τὸ βλέμμα της, καὶ ἰδοὺ αὖθις ἡ παραμονὴ τοῦ 1900 μὲ εὑρίσκει δεχόμενον ἐκ μέρους τῆς γνωστῆ ἀγνώστου μου ἐξαισίαν ἀργυρᾶν σιγαροθήκην, ἐν ταῖς θήκαις τῆς ὁποίας εὕρηντο δώδεκα ἀρωματώδη σιγάρα· τῆς ηὐχήθην νοερῶς ἔστω καὶ ἀπὸ μακρὰν βίον εὐτυχῆ. Ἔλαβον ἓν ἐκ τούτων τὸ ἐκάπνισα νωχελῶς ἐξηπλωμένος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ μου, καὶ εἰς τὰ νέφη τοῦ ἀναδιδομένου καπνοῦ διεῖδον ὡς ἐν ὀπτασίᾳ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ὡραίαν Κλάραν, ἥτις ὅμοῦ μὲ τὴν τελευταίαν τοῦ σιγάρου μου ἀναλαμπήν, ἐσβέσθη καὶ αὕτη διὰ παντός, διότι ἡ παραμονὴ τοῦ ἀνατείλαντος ἤδη 1901 παρῆλθε καὶ οὐδὲν μοὶ ὑπέμνησε τὴν φίλην μου.

Διατί; τί ἄρα γε νὰ ἀπέγεινε; ζῇ εἰσέτι εὐτυχὴς ὑπὸ τὸν κυανοῦν τῶν Ἀθηνῶν οὐρανόν, ἢ ἀπῆλθε μακρὰν εἰς τὴν Γαλατικὴν γῆν, τὴν προσφιλῆ πατρίδα της, ἵνα ἐκεῖ μετὰ τοῦ μικροῦ της Παύλου θρηνήσῃ τὴν ἐγκατάλειψίν της, καὶ ἴσως τὴν ἀποπτᾶσαν εὐτυχίαν της..... Δι' ἐμὲ ἓν καὶ μόνον εἶνε, ὅτι ἡ ὡραία μου Ἄγνωστος, δὲν ὑπάρχει πλέον.

10η Ἰκνουαρίου 1901.

Ἀπόστολος Σ. Ἀποστολόπουλος

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μέγα ὄντως κενὸν συνεπλήρωσεν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς σπουδῇ τῶν ἐφηρμοσμένων ἐπιστημῶν ὁ εὐρυμαθὴς καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτατος λόγιος κ. Ἰδομενεὺς Στρατηγόπουλος, τηλεγραφητὴς Β'. τάξεως, φιλοπονήσας καὶ δημοσιεύσας **τηλεφωνικὸν ἐγχειρίδιον,** ἤτοι *στοιχεῖα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς τηλεφωνίας.*

Τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπερ, κατὰ τὴν προαγγελίαν τοῦ συγγραφέως, εἶναι τὸ προοίμιον τῆς ὑπ' αὐτοῦ προσεχοῦς ἐκδόσεως σειρᾶς ὅλης τηλεφωνικῆς διδασκαλίας, δύναται νὰ θεωρηθῇ, τό γε νῦν ἔχον, πλῆρες βοήθημα διὰ τὴν θεωρητικὴν κατάρτισιν τῶν τηλεγραφικῶν καὶ τηλεφωνικῶν ὑπαλλήλων μας, οἵτινες, ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως τοιούτων βιβλίων παρ' ἡμῖν, μόνον ὑπὸ τῆς πείρας μέχρι τοῦδε καθωδηγοῦντο.

Οὐ μόνον δὲ εἰς τούτους, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα σχετιζόμενον μὲ τὸ τηλέφωνον, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰδιώτας, τοὺς ἁπλοῦς χειριστὰς τοῦ τηλεφωνικοῦ μηχανήματος, ἀποβαίνει χρήσιμον καὶ ἀπαραίτητον ἀπόκτημα, διότι πολλὰ οὗτοι μανθάνουσι περὶ τοῦ χειρισμοῦ, τῶν βλαβῶν καὶ τῆς προχείρου διορθώσεως τοῦ μηχανήματος χωρὶς νὰ ἔχωσι ἀνάγκην προσφυγῆς εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἐμπείρους. Ἐν τέλει ὀφείλομεν ν' ἀποδώσωμεν τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὸν φιλοτεχνήσαντα τὰ 27 σχήματα τοῦ κειμένου διακεκριμένον διευθυντὴν τοῦ τηλεφωνικοῦ κέντρου Πειραιῶς κ. Γεωρ. Σκανδαλίδην, σχήματα εὐρωπαϊκῆς ὄντως τελειότητος, ὧν πέντε ἐντελῶς πρωτότυπα, καθόσον σχετίζονται πρὸς σύστημα νέον *διασταυρώσεως* τῶν τηλεφωνικῶν κυκλωμάτων καὶ *ὁπλισμοῦ* τῶν τηλεφωνικῶν στύλων ἰδίας αὐτοῦ ἐπινοήσεως.

Τὸ ἔργον του ὁ κ. Στρατηγόπουλος ἀφιέρωσε πάνυ προφρόνως καὶ ἐπιτυχῶς πρὸς τὸν ῥέκτην καὶ φιλοπρόοδον Διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων κ. Ἀριστ. Ρούκην, ἀνθ' ὧν ὑπὲρ τοῦ τηλεγραφικοῦ κλάδου πατρικῶς μεριμνᾷ οὗτος καὶ ἐμερίμνησεν.

* * *

Ἐν πληθούσῃ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐν μέσῳ τῶν ἀριστέων τῶν παρ' ἡμῖν γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν κατὰ τὴν προπαρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο ἡ προαγγελθεῖσα διάλεξις τοῦ κ. Χ. Α. Ἡλιοπούλου δ. φ. ἐφόρου ἀρχαιοτήτων κλπ., ἡμετέρου δὲ συνεργάτου. Εὐγενῶς παραχωρηθέντος ἡμῖν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ ὁμιλητοῦ τοῦ προλόγου τῆς περισπουδάστου μελέτης αὐτοῦ, ἣν ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ δημοσιεύομεν, κρίνομεν πλεονάζον νὰ προσθέσωμέν τι περὶ τοῦ ἀριστουργήματος τούτου, ὅπερ μέλλει νὰ καταλάβῃ ἔξοχον θέσιν ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ.

* * *

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ αὐτοῦ συλλόγου κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς 18 Ἰανουαρίου ὁ διαπρεπὴς τῆς πόλεως ἡμῶν ἰατρὸς τῶν φρενικῶν καὶ νευρικῶν καὶ ἡμέτερος συνεργάτης κ. Σιμ. Βλαβιανὸς ἀνέγνωσεν εὐρεῖαν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῶν συνεπειῶν αὐτοῦ. Ἡ περισπούδαστος μελέτη τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος, γεγραμμένη διὰ τῆς χαρακτηριζούσης τὴν γραφίδα αὐτοῦ διαυγείας καὶ χάριτος, ἦτο ἠρτυμένη διὰ πολλῶν παραδειγμάτων καὶ ἐπεισοδίων τῶν ἀλκοολικῶν μεθύσων καὶ ἐπέσπασε τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ παρισταμένου πολυπλήθους ἀκροατηρίου διὰ τὸν διπλοῦν σκοπὸν ὃν αὕτη ἐπεδίωκεν· ἀφ' ἑνὸς μὲν ὡς θέμα ἐπιστημονικὸν ἰδιαιτέρας σπουδῆς καὶ ἑτέρωθεν ὡς θέμα μεγάλως ἐνδιαφέρον τὴν ἡμετέραν κοινωνίαν διὰ τὰς δεινὰς συνεπείας δι' ὧν ὁ ἀλκοολισμός, ἐν αὐξούσει προόδῳ καὶ παρ' ἡμῖν εὑρισκόμενος, ἐπαπειλεῖ αὐτήν. Τελευτῶν τὸν λόγον ὁ κ. Βλαβιανὸς συνέστησε τὴν καταπολέμησιν τῆς πληγῆς ταύτης καὶ ἐπέδειξε πρὸς τοῦτο λίαν τελεσφόρα μέτρα

* * *

Ὑπὸ τοῦ εὐπαιδεύτου τῆς πόλεως ἡμῶν δικηγόρου κ. Κ. Κυπριάδου, συγγραφέως διαφόρων νομικῶν ἔργων, ἰδίᾳ δὲ τῆς «Ἑρμηνείας τοῦ ἐν Ἑλλάδι ἰσχύοντος Ποινικοῦ νόμου», ἐδημοσιεύθη φιλοπονηθεῖσα ἡ μετάφρασις τοῦ «Ἐγκλήματος ὡς κοινωνικοῦ-παθολογικοῦ φαινομένου», ἔργου δὲ τοῦ Dr Franz von Liszt, καθηγητοῦ τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἐν Βερολίνῳ.

* * *

Οἱ Γατελοῦζοι ἐν Λέσβῳ (1355—1462). Τοιοῦτον φέρει τίτλον ἀξιοσπούδαστος ἱστορικὴ συμβολή, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ τελειοφοίτου τῆς Θεολογίας κ. Ἰω. Δελῆ, πολλὰ διευκρινίζουσα τὰ σκοτεινὰ περὶ τῆς ἐν Λέσβῳ ἡγεμονευσάσης μεγάλης αὐτῆς Βενετικῆς οἰκογενείας.

* * *

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων» ἐδημοσιεύθη ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ τρυφεροῦ ποιητοῦ κ. Βασιλείου Μεντσελίδου ἢ Παπαβασιλείου. Συνιστῶμεν αὐτὴν εἰς τοὺς φιλομούσους ὡς ἀξιανάγνωστον.

ΕΠΙΔΟΡΠΙΑ

Περιγραφὴ ἀτμοπλοίου ὑπὸ εὐζώνου

(Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ)

Εὔζωνος (περιεργαζόμενος τὰς μηχανὰς τοῦ πλοίου).— Οὐρὲ τ' ἔρμου! γιάτρα οὐρέ! οὔλα αὐτοῦνα τὰ μηχανίσματα κνᾶνε τὸ μπαμπούριον! Γιὰ ὡρὲ γιὰ πῶς σκώνεται 'κειό! Οὐρὲ δημόνου συνεργία θᾶν' αὐτοῦνο τὸ πρᾶμμα... Ὡρὲ αὐτοῦνοι οἱ σκυλόφραγκοι τί σοῦ κατασκευάζνε!!

Λοχίας (προβαίνων μετὰ σοβαρότητος).— Ἡσύζουν, προῦσεξον εἰς τὰς ἠκφράσεις σου καὶ μὴ ῥαδιουργῇς τὴν ἠγχούριουν βιουμηχανίαν..... Οὔλα ἐφτοῦνα γιὰ νὰ πάντα γιένε πεσιεργασμένα εἰς τοὺν νάchταθμο εἶναι 'σλιέου Ἑλληνικά. Τὴ σήμερουν ἡμέρα, ὡρὲ χαντακωμένε, τοῦ ἔθνους ἡμοῦν γιένε ἓν σπουδαίουν ἔθνους μπαμπουρικῶς Ἡ Βουλγαρία κι' ἡ γιάλλες οἱ δυνάμεις, αὐτοῦνες οἱ λεϊανές, δὲν τοῦ φτάνουν μπαμπουρικῶς γι' οὔτε στοῦ τσαρούχιουν. Γιὰ τοῦτο, γιά, οὐρὲ παλῃόγιδο, δὲν γιένε ἁρμόδιουν νὰ ἠκφράζεσαι δημουσίᾳ καὶ ἐν μέσῳ μπαμπούριον πρὸς βλάβην τῆς ἠγχωρίου βιομηχανίας.

— Καὶ δὲν μ' λιές, κὺρ λουχίαμ, πῶς διάουλο κνιέται καὶ προβατεῖ αὐτῆνος ἠδῶ ὁ διάουλος.

— Νὰ οὐρέ· ὄπισθεν καὶ παρὰ τοῦ ἀριστεροῦν τ' πλοίου ηὑρίσκηται γιένα σδερικὸ κι' οὔλο γένα κνιέται καὶ στριφογιουρνάει, οὐλημερῆς καὶ δγιὰ νυχτούς. Αὐτῆνο ἅμα πάψῃ δὲν σ' κάνει οὔτε βῆμα chημειουτόν.

— Κὶ δὲν μ' λιές, κὺρ λουχιά μ', σὰν πόσο χρονῶ νᾶν' κειὸ τοῦ κούτσικο τοῦ μπαμπουράκι; (δεικνύει μικρὸν ἀτμόπλοιον).

— Ἀμ' θᾶνε δέκα πέντε χρουνῶ ε.

— Ὡρέεε! κὶ σὰν γενῇ καμμίνια τριανταργιὰ τί θὰ σ' γένῃ τὸ ἀφιλότιμο!

Τέλης Βωτυρᾶς

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου **ΚΤΕΝΑ** ὁδὸς Κουμουνδούρου.